

๑

ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทผ้าไหมสีเทาอมสะพานไม้แคบๆ ขนาดคนเดินสวนกันที่ทอดยาวจากบันไดประตูหลังอาคารสไตล์โคโลเนียล สีเขียวพาสเทลสะอาดตาที่เพิ่งผ่านการบูรณะไปสู่เรือนไม้ทรงแปดเหลี่ยม หน้าต่างสูงจากพื้นจดเพดาน ตัวอาคารสีเขียวอ่อน หลังคามุงกระเบื้อง-ว่าวสีขาวภายใต้ร่มเงาของต้นจามจุรียักษ์อย่างขึงใจ เขาไม่ชอบบ้านไม้ แม้จะเป็นบ้านไม้ที่เพิ่งทาสีใหม่เอี่ยมก็เถอะ สำหรับเขา บ้านไม้มักเต็มไปด้วยฝุ่นที่เกาะฝังแน่นตามพื้นไม้และสัตว์เลื้อยคลานจำพวกจิ้งจกตุ๊กแก ซึ่งจะทำให้เขาแสนจะทรมานจากอาการภูมิแพ้กำเริบ

เขาจะไม่ก้าวผ่านสะพานไม้นี้ไปเด็ดขาดหากชมพูนุท เพื่อนของมารดาซึ่งบัดนี้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการมูลนิธิแสงระวี ที่เพิ่งตั้งขึ้นเพื่อระลึกถึงการจากไปครบสามสิบปีของ แสงระวี นนทวิทย์ นางสาวที่เขาเพิ่งเคยได้ยินชื่อเมื่อเดือนที่แล้วไม่กระซิบบอกว่าด้านหลังตึกใหญ่มีเรือนหนังสือที่นางสาวของเขามักมาอ่านหนังสือเป็นประจำ ชมพูนุทบอกว่าเขาควรจะใช้โอกาสที่สมาชิกในบ้านและแขกเหรื่อยังเดินทางมาไม่ถึงมาสำรวจ

เรือนหนังสือเพื่อทำความรู้จักกับน้ำสวานิรนามคนนี้ให้มากขึ้น

เรื่องราวของแสงระวีเป็นปริศนาจิตใจเขายังนึก ไม่เคยมีใครเอ่ยชื่อของเธอให้เขาได้ยินนับตั้งแต่เขาจำความได้จนบัดนี้อายุกว่าสามสิบปี ครั้นถามคนเก่าแก่ในบ้าน ก็ไม่มีใครยอมปริปากให้ข้อมูล มีหน้าซำยังทำท่าหวาดกลัวราวกับเป็นสิ่งต้องห้าม เขาจึงต้องเริ่มต้นค้นหาความจริงด้วยตัวเอง ก้าวแรกของการค้นหาคือการเดินผ่านสะพานไม้เก่าๆ ที่มีเสียงเอี้ยดอาดทุกครั้งที่ตั้งน้ำหนักลงไปจนน่ากลัวว่ามันจะพังและเขาจะตกลงไปในดงหญ้าข้างล่างก่อนจะถึงตัวบ้าน

เขาลักประตูที่ไม่ได้ล็อก ก้าวเข้าสู่ตัวบ้านที่แม่จะมีตสลับแต่แสงสว่างที่ส่องผ่านหน้าต่างกระจกทรงสูงโดยรอบที่เผยให้เห็นตู้หนังสือไม้โบราณที่ตั้งกินบริเวณเต็มผนังห้องทุกด้าน ตรงกลางห้องมีโต๊ะไม้ขนาดใหญ่ให้ความรู้สึกเหมือนห้องสมุดในโรงเรียน

“เฮ้ย! โอ้ย!” ชายหนุ่มมูทานสุดเสียงที่จู่ๆ ก็มีเงาตัวโผล่พรวดขึ้นมาจากกองหนังสือบนโต๊ะไม้กลางห้อง เขาระโดดไปชนกองหนังสือบนพื้นที่สูงระดับเอวจนหนังสือล้มครืน

ท่ามกลางบรรยากาศที่เงียบเชียบเหมือนบ้านร้าง วูบหนึ่งเขาคิดว่าสิ่งที่ปรากฏตัวไม่ใช่มนุษย์ แต่เมื่อเพ่งพิศสิ่งที่เคลื่อนไหวตรงหน้าอย่างถี่ถ้วนก็พบว่า เป็นหญิงสาวร่างสูงเพรียวผมชอยสั้นในชุดเอี้ยมกางเกงยีนสวมทับเสื้อยืดสีขาวแขนสั้น ดูเผินๆ เหมือนพนักงานในตู้ซอมรถหรือช่างทาสี เมื่อเธอเคลื่อนไหวมายืนท่ามกลางลำแสงที่ส่องผ่านหน้าต่างกระจกทรงสูง ก็เผยให้เห็นหญิงสาวหน้าตาดี ดวงตาโตเป็นประกาย แสงแดดขับให้เธอดูโดดเด่นท่ามกลางความเก่าคร่ำของตู้ไม้โบราณสีคล้ำและกองหนังสือ

“คุณเป็นใคร มาทำอะไรในนี้” ชายหนุ่มถามเสียงแข็ง เธออาจเป็นพวกหัวขโมยที่คิดว่าเรือนแสงระวีมีสิ่งของโบราณล้ำค่า ไม่ใช่หนังสือเก่าๆ ไม่มีใครแตะต้องมาหลายสิบปี เขากวาดตามองรอบห้องเพื่อหาผลพรรค

ของเธอ แต่ไม่พบใคร เขารู้สึกโกรธตัวเองที่จิตใจหลบหนีการคุ้มกันของ
บอดีการ์ดมาที่นี้ตามลำพัง แต่ก็ยังเข้าใจที่เธอเป็นผู้หญิงและอยู่ตามลำพัง
หากต้องต่อสู้กัน เขาก็ยังพอสู้ไหว

“แล้วคุณล่ะ...เป็นใคร” เธอยื่นกอดอกถามอย่างไม่ครั้นคร้าม

“ผมชื่อภากร เป็นเจ้าของที่นี่”

“อ้อ! ท่านเลขาธิการมูลนิธิแสงระวี” หญิงสาวลากเสียงยาวพลง
ฉีกยิ้มกว้าง สามารถตีความได้ทั้งการกระเช้าและประจบประแจง

ชายหนุ่มหรีตอย่างไม่ไว้วางใจ เธอรู้จักตำแหน่งที่ยังไม่ประกาศ
แก่สาธารณชนของเขาได้อย่างไร

“บอกมาว่าคุณเป็นใคร เข้ามาในนี้ได้ยังไง”

“ซื่อนิกก็ค่ะ เป็นอาสาสมัครมูลนิธิแสงระวี น้าหนู ผู้จัดการมูลนิธิ
สั่งให้มาจัดระเบียบหนังสือในห้องนี้ให้สะอาดสะอ้านและเป็นหมวดหมู่”
เธอเอ่ยพลงปิดกั้นหนังสือด้วยไม้ชนไก่ประกอบคำอธิบาย ทำให้ฝูงคนลี้
จนชายหนุ่มต้องรีบปิดปากปิดจมูกและถลึงตาใส่

“อาสาสมัครหรือ” ในฐานะเลขาธิการมูลนิธิ เขาไม่รู้อีก่อนว่า
มูลนิธิแสงระวีที่จะเปิดตัวอย่างเป็นทางการในวันนี้เปิดรับอาสาสมัครและ
มีอาสาสมัครมาทำงานแล้ว

หญิงสาวพยักหน้ารับ ดวงตาฉายแววกระตือรือร้น

“ใช่ค่ะ เป็นอาสาสมัครคนแรกของมูลนิธิเลยนะคะ พยศร์ร้าย
คุณยศร์ยศร์หนึ่ง” หญิงสาวเอ่ยพลงทำมือเป็นตัวเลขประกอบอย่างว่าเรียง

ชายหนุ่มไม่รับมุกตลกที่อีกฝ่ายส่งมาให้ ยิ่งรู้ว่าเป็นอาสาสมัครเขา
ยิ่งไม่ยอมให้ความสนิทสนม คนที่เรียกได้ว่าเกิดมาเพื่อเป็นผู้บริหาร
ธุรกิจหมื่นล้านอย่างเขาถูกสอนเรื่องการวางตัวกับผู้ใต้บังคับบัญชาตั้งแต่
จำความได้ เขาหันไปกวาดตามองรอบๆ ห้องอย่างสังเกตสังกา และหยุด
สายตาที่หนังสือกองโตบนโต๊ะตรงหน้า

“หนังสืออะไร” เขาถามพลงเอื้อมไปหยิบหนังสือมาเปิดดูแล้วรีบ

วางเพราะฝุ่นเกาะปกเซอร์อะ เขาปิดฝุ่นออกจากมือรวมทั้งเสื้อสูทและกางเกงตามด้วยเสียงจามถี่ๆ

หญิงสาวอึ้งไม่คิดว่าเขาจะเป็นหนุ่มเจ้าสำอางที่อนามัยจัดและบอบบางถึงเพียงนี้

“หนังสือของคุณแสงระวีทั้งหมดเลยคะ” หญิงสาวพูดพลางหยิบหนังสือเล่มหนึ่งยื่นมาตรงหน้าและพลิกหน้ากระดาษเร็วๆ เหมือนตั้งใจให้ฝุ่นจากหนังสือกระจ่ายไปกระทบจมูกของเลขาธิการมูลนิธิหนุ่ม

เขาถอยหลังไปสองก้าวพร้อมกับหยิบผ้าเช็ดหน้ามาปิดจมูกพลางพูดเสียงอู้อี้ว่า

“เอาออกไป ผมแพ้ฝุ่น”

หญิงสาวปิดหนังสือฉับ

“อู้อี้!” เธออุทานเมื่อเห็นเศษกระดาษแผ่นหนึ่งปลิวออกมาจากหนังสือ เมื่อหยิบขึ้นมาอ่านก็เบิกตาโตอย่างตื่นเต้น

“ตาย! ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะได้อ่านจดหมายน้อยของคุณแสงระวีในวันเปิดมูลนิธิแสงระวี”

“ไหน...เอามาดูซิ” ชายหนุ่มถือวิสาสะดึงเศษกระดาษจากมือเธอ

ความหวังของโลกใหม่อยู่ที่ตัวเธอ ผู้ซึ่งเริ่มมองเห็นว่าอะไรเป็นสิ่งผิดและทำการปฏิวัติล้มล้างสิ่งผิด มิใช่การปฏิวัติด้วยคำพูดเท่านั้น แต่จะต้องลงมือกระทำ และนี่เป็นสาเหตุที่เธอจะต้องแสวงหาระบบการศึกษาที่ถูกต้อง มีเพียงการเติบโตในเสรีภาพเท่านั้นจึงอาจจะทำให้เธอสามารถสร้างโลกใหม่ซึ่งมิได้ตั้งอยู่บนประเพณี หรือเปลี่ยนแปลงไปด้วยลัทธิของนักปรัชญาหรือนักอุดมคติ

แต่หนุ่มสาว กฤษณมูรติ

แสงระวี

๒๕๑๙

ชายหนุ่มนี้หัวหน้า นอกจากจะประหลาดใจกับเจ้าของจดหมายแล้ว
ข้อความในจดหมายก็น่าประหลาดใจไม่แพ้กัน ไม่ใช่จดหมายของเด็กสาว
วัยรุ่นอย่างที่ควรจะเป็น ตรงกันข้ามกลับเป็นบทกวีที่หนักแน่นจริงจังและ
มีสาระจนอ่านครั้งเดียวไม่อาจเข้าใจ อย่างไรก็ตามนี่เป็นสิ่งยืนยันเรื่องราว
ที่ได้รับรู้มาว่านางสาวของเขาเป็นหนึ่งในนักศึกษาในยุคเรียกร้องประชา-
ธิปไตยเมื่อกว่าสามสิบปีที่แล้วว่า “เข้าป่า” แล้วหายสาบสูญไปตลอดกาล

“หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในหนังสือที่เปลี่ยนชีวิตหนุ่มสาวยุคนั้นค่ะ”
อาสาสมัครสาวให้ข้อมูล

ชายหนุ่มหันมาจ้องหน้าเธออย่างสงสัยระคนไม่ไว้วางใจ ดูจากหน้าตา
เธอน่าจะอยู่ในวัยยี่สิบต้นๆ เหตุใดจึงรู้ความนิยมของหนุ่มสาวเมื่อ
สามสิบปีที่แล้วราวกับเตรียมตัวมาล่วงหน้า

เขาเริ่มให้ความสนใจเธออย่างจริงจัง จากใบหน้า เธอน่าจะเป็นคนไทย
เชื้อสายจีนมากกว่าลูกครึ่งฝรั่ง แต่สำเนียงการพูดของเธอแปลกๆ เหมือน
คนต่างชาติพูดภาษาไทย เขาเดาเอาว่าเธอคงเรียนหนังสือในโรงเรียน
นานาชาติ

“อย่าบอกนะว่าคุณไม่เคยรู้จักหนังสือเล่มนี้” หญิงสาวเอียงคอถาม
“ผมจำเป็นต้องรู้จักหนังสือเล่มนี้ด้วยหรือ”

“นั่นสินะ นักการเงินอย่างคุณคงไม่รู้จักหนังสือประเภทนี้หรอก”
หญิงสาวพูดพลางยิ้ม

“แล้วเด็กอย่างคุณล่ะ รู้จักหนังสือเล่มนี้ได้ยังไง” เขาถามนำเสียง
คาดคั้น

“แม่ก็เป็นคนเดือนตุลา...เหมือนคุณแสงระวี”

ชายหนุ่มจ้องเธอไม่วางตา ไม่ใช่หน้าตาหรือการแต่งกาย แต่เป็น
บุคลิกบางอย่างที่ทำให้เธอดูโดดเด่น เธอดูฉลาดปราดเปรื่องเกินวัยและ
เกินกว่าจะมาเป็นอาสาสมัครทำงานอยู่ในมูลนิธิเปิดใหม่ และทำหน้าที่
ในเรือนหนังสือฝุ่นเรออย่างนี้ มีหน้าซำยังรู้ประวัติของนางสาวเขา

เป็นอย่างดีเสียด้วย...เธอเป็นใครกันแน่

“คุณเรียนจบหรือยัง”

“จบตรีแล้วค่ะ กำลังต่อโทและทำวิทยานิพนธ์ ที่มาเป็นอาสาสมัครที่นี่เพราะแม่เป็นคนเดือนตุลาฯ และอยากให้ข้ามาช่วยงานมูลนิธิของคนเดือนตุลาฯ”

ชายหนุ่มนินวหน้า เขาเคยได้ยินเรื่องราวของพวกนักศึกษาที่เข้าไปและได้ชื่อว่า “คนเดือนตุลาฯ” มาบ้าง หลังจากได้ยินเรื่องราวของแสงระวีเมื่อเดือนที่แล้ว แต่ไม่เข้าใจทำไมหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆ คนนี้จึงผูกพันกับเรื่องเมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้วมากเหลือเกิน มากพอที่จะเลือกมาทำงานอาสาสมัครในมูลนิธิของคนเดือนตุลาฯ และทำงานเกี่ยวกับหนังสือ ซึ่งน่าเบื่อและไม่สมกับวัยเอาเสียเลย

“ทำงานประจำที่ไหน”

“ไม่มีงานประจำค่ะ รับจ๊อบทำงานอะไรก็ได้ที่อยากทำ...เกี่ยงงานแต่ไม่เกี่ยงเงิน” หญิงสาวตอบและยิ้มแบบกวนๆ

ชายหนุ่มหน้าตึง ถ้าเธอรู้ว่าเขาเป็นเลขาธิการมูลนิธิ และรู้จักน้าสาวของเขาดี เธอก็น่าจะรู้ว่าเขาทำงานเกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ และร่ำรวยเพียงใด นี่จึงเท่ากับว่าเธอตั้งใจกระเซ้าความเป็นทายาทเศรษฐีหมื่นล้านของเขา ทั้งๆ ที่เขาไม่ใช่เพื่อนเล่นของเธอ

เขาจะต้องคุยกับชมพูนุทเรื่องนโยบายการรับเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครมูลนิธิให้ชัดเจน เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีคนที่มีเจตนาแอบแฝงเข้ามาทำงานหรือเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากมูลนิธินี้ หรือเพื่อเข้าถึงสมาชิกในครอบครัวเขา

เสียงกึ่งน้ำหนกลงบนสะพานไม้เก่าทำให้สองหนุ่มสาวหันขวับไปมองผ่านช่องประตู ที่หัวสะพานฝั่งตรงข้าม ชายชราวัยประมาณเจ็ดสิบเดินตามรถเข็นไฟฟ้าที่มีหญิงชราวัยเดียวกันนั่งอยู่ ทั้งคู่กำลังตรงมาที่นี้

ชายหนุ่มคว้ามือเธอเดินอ้อมโต๊ะกลางห้อง เขาทรุดตัวลงนั่งย่งโย-
ยงหยกเพราะกลัวเสื้อผ้าเปียกฝนบนพื้นห้อง แล้วดึงมือให้เธอนั่งลงข้างๆ

“อะไรกันคุณ!” หญิงสาวโวยวายน้ําลงซัดซัดแซนหนึ่

“คุณตาคุณยายของผมกำลังมาที่นี่”

“แล้วคุณจะทำอะไร?”

“นั่งเฉยๆ เถอะน่า”

“ทำท่าเหมือนกำลังสืบเรื่องฆาตกรรมอย่างนั้นแหละ”

“บอกให้เสียบ!”

“ตรงนี้ฝนเยอะ ถ้าคุณจามขึ้นมา คุณตาคุณยายของคุณอาจหัวใจวาย
ได้นะ”

“นั่งเฉยๆ ห้ามแสดงตัวจนกว่าผมจะสั่ง เข้าใจมั๊ย”

“อ้อ...เจ้านาย” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงประศดประชันและยอม
ทำตามคำสั่งแต่โดยดี พลังคิดอย่างกระหึ่มยั้งยั้งองว่าเด็ยคงได้รู้
เรื่องราวลับๆ ของครอบครัววศรชฐิ์ขึ้นนำเป็นแน่

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนเลยนะคุณ” หญิงชราบนรถขึ้นไฟฟ้าออกปากด้วย
เสียงแผ่วเบา หลังจากกวาดตามองไปรอบๆ ห้อง เนื้อเสียงขาดหายไป
บางช่วงเพราะอารมณ์สะเทือนใจ

ภาพหญิงสาววัยรุ่นผมยาวตาโตหน้าใสวิ่งกางมือรากับบนถนนลาด
สงี่ยมรา่ออกมาจากประตูทรงสูงลอยเข้ามาในความรู้สึก กระทบใจจน
หญิงชราต้องก้มหน้าเพื่อสกัดกั้นก้อนสะอื้นที่พุ่งขึ้นมาจุกที่ลำคอ แม้ร่าง
และชื่อจะหายไปจากครอบครัวกว่าสามสิบปีแล้ว แต่ลูกสาวคนเล็กผู้แสน
ร่าเริงยังอยู่ในใจของผู้เป็นมารดาคนนีเสมอมา

พลเอกทินกรเอื้อมือหมายจะเปิดไฟ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจซัดมือกลับ
เพื่อให้เกียรติลูกสาวผู้จากไป เขาจะไม่รบกวนความเงียบสงบในสถานที่
แห่งนี้

กว่าสามสิบปีที่แล้วแสงระวีใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่นั่นเพื่ออ่านหนังสือเล่มโปรด ขณะที่คนในบ้านคิดว่าเธออ่านหนังสือเรียนเพื่อพิชิตเกียรตินิยมให้บิดามารดาชื่นใจ แล้วความจริงก็ปรากฏว่าเธออ่านหนังสือที่ทำให้เธอเปลี่ยนวิธีคิดและเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาล เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เดินสวนทางกับความเชื่อของครอบครัวและอาชีพที่ยิ่งใหญ่ของผู้เป็นบิดาจนทำให้บิดาอย่างเขาไม่อาจยอมรับได้ และกระทำการบางอย่างซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปเขาจึงตระหนักว่าเป็นความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตที่ไม่อาจแก้ไขได้

ต่างฝ่ายต่างนั่งเงียบไปชั่วครู่แล้วถอนหายใจพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย พลเอกทินกรเอื้อมมือไปจับมือภรรยาเบาๆ

“เราจะต้องทำให้ที่นี่กลับมามีชีวิตชีวาเหมือนเดิมอีกครั้ง” น้ำเสียงหนักแน่นเหมือนให้คำมั่นสัญญา

“คียังไม่หายโกรธเราเลย”

“ช่างเขาเถอะ ถึงเวลาแล้วที่เราต้องทำอะไรเพื่อแสงบ้าง...ถึงเขาจะรับรู้หรือไม่ก็ตาม”

ท่ามกลางความเงียบงัน ภาพแห่งความหลังลึกลับไหลเข้ามาในความรู้สึกของผู้เป็นมารดาอีกครั้ง หญิงชราปวดร้าวจนต้องยกมือปิดปากแล้วไหลไหวสะท้านด้วยแรงสะอื้นในอก

‘ถ้าก้าวออกจากบ้านหลังนี้ไป ก็อย่ากลับมาให้พ่อกับแม่เห็นหน้าอีก’ เสียงกร้าวของพลเอกทินกรเมื่อครั้งที่ดำรงตำแหน่งนายทหารผู้บังคับบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ดังก้องอยู่ในความรู้สึกเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ตอนนั้นไม่มีใครคิดว่าเด็กสาวที่อ่อนหวานว่าเรียงอย่างแสงระวีจะมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวถึงขั้นละทิ้งวงศ์ตระกูลที่ใหญ่โตบ้านหลังใหญ่ และครอบครัวที่อบอุ่นเดินทางเข้าป่าเพื่อตามหาอุดมการณ์

ในฐานะมารดา เธอเฝ้าแต่หวังว่าสักวันหนึ่งลูกสาวจะกลับมา แต่สุดท้ายกลับมีข่าวว่าแสงระวีและสามีที่หอบหิ้วกันไปตามหาอุดมการณ์ ถูกฆ่าตายในป่าในภาคอีสาน ตอนนั้นหัวใจของผู้เป็นมารดาเจ็บปวดและ

‘คุณแม่อีกู้อ่ามันไม่ใช่เรื่องเงิน!’ คำตอบของมารดากระตุ้นความโกรธถึงขีดสุดจนเธอลืมตัวตะเบ็งเสียงไล่ แต่สายตานิ่งขมขื่นของท่านก็ทำให้เธอต้องเมินหน้าหนีอย่างขัดเคือง ผู้เป็นมารดามักมีสายตาคมลึกและทำให้เธอคิดเสมอว่าถูกตีตราว่าเป็นนางมารร้าย

นั่นอาจเป็นเพราะเธอรู้สึกว่ามีมารดาที่รักแสงระวีมากกว่า และความรู้สึกนั้นก็ทำให้เธอห่างเหินกับมารดา หันไปสนิทกับบิดา เมื่อแสงระวีจากไป แทนที่มารดาจะหันกลับมาหาเธอ กลับห่างเหินกันมากขึ้น จนแทบไม่ได้พูดถึงความรู้สึกส่วนตัวเหมือนแม่ลูกคู่อื่น ทุกครั้งที่สบตาผู้เป็นมารดา เธอรู้สึกเหมือนมารดาโทษว่าเธอเป็นสาเหตุที่ทำให้น้องสาวต้องจากไป

‘น่าภูมิใจแทนยายแสงแสนดินะ ถึงจะตายไปสามสิบปีแล้ว แต่ก็ยังเป็นลูกรักลูกโปรดไม่เสื่อมคลาย’

‘ไม่ใช่อย่างนั้นนะ คี พ่อกับแม่แค่อยากจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลเพื่อน้องบ้าง’ พลเอกทินกรอธิบาย

‘ถ้าอยากทำบุญก็ไปทำวัดสิคะ ไม่ใช่มาตั้งมูลนิธิใหญ่โตอย่างนี้ คุณพ่อจะทำไปเพื่ออะไร จะเฝ้าป่าหรือประจานตัวเองกันแน่’

หลังจากประสานสายตากับสายตาและท่าทีหนักแน่นที่บ่งบอกว่าจะไม่เปลี่ยนใจของผู้เป็นบิดา เธอจึงกระแทกเสียงพูดว่า

‘คีจะจำไว้ว่าพ่อกับแม่เห็นคนตายสำคัญกว่าคนเป็น!’

ตอนนั้นเธอให้สัญญากับตัวเองว่าเธอจะไม่ยอมให้มูลนิธิแสงระวีปรากฏตัวขึ้นบนโลกใบนี้ แต่แม่จะพยายามขัดขวางทุกวิถีทางไม่ให้เกิดมูลนิธิแสงระวีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสั่งห้ามไม่ให้พนักงานในบริษัทเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อ “ตัดมื่อตัดเท้า” คนแก่ที่ตื้อดั่งสองคน แล้วสุดท้ายก็จะรามือไปเอง แต่เธอก็ทำไม่สำเร็จ ตัวแปรสำคัญคือชมพูนุท เพื่อนสนิทของเธอที่เกษียณอายุก่อนกำหนดจากรัฐวิสาหกิจชื่อดังมาช่วยจัดตั้งมูลนิธิจนเป็นรูปเป็นร่างและพร้อมเปิดตัวอย่างเป็นทางการภายในเดือนเดียว

แม้จะโกรธและไม่เห็นด้วย แต่เธอจำต้องปล่อยเลยตามเลยและยอมมานั่งเป็นกรรมการมูลนิธิเพื่อกันขอครหาจากสังคม อันเป็นเหตุให้เธอต้องกลับมาที่นี้เพื่อร่วมงานเปิดตัวมูลนิธิแสงระวี ซึ่งเป็นหนึ่งในความพ่ายแพ้และจำยอมไม่ก็อย่างในชีวิตของผู้หญิงเก่งและแกร่งอย่าง ศศิวาร นนทวิทย์

“เป็นอะไร ศิ” จิรายุผู้เป็นสามีที่ก้าวตามมาติดๆ เอื้อมมือมาประคองเมื่อเธอชะงักท่ากะทันหันและชวนเซเหมือนจะล้มลง

ศศิวารปิดมือสามีพลางยึดตัวและสูดลมหายใจเข้าออกยาวๆ เพื่อเรียกความเข้มแข็ง คนอย่าง ศศิวาร นนทวิทย์ ไม่เคยแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็น

“บอกแล้วว่าให้ใครมาดูแลแทนก็ได้”

“แล้วคุณตามฉันมาทำไม คุณเองก็อยากมาร่ำลึถึงเจ้าของบ้านเหมือนกันใช่ไหมละ” แม่เสียงจะไม่ดังนัก แต่ความเจ็บชอนตที่ไต้ยีนเสียงลมทำให้เสียงของเธอตั้งก้องไปทั่วบริเวณ

สี่หน้าราบเรียบแบบเก็บกักความรู้สึกไว้ภายในของสามีกระตุ่น อารมณ์โกรธของเธอให้ลูกโซน ส่วนเสียงร้องของนกกาเหว่าที่ดังมาจากต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลนั้นก็สะกดความรู้สึกจนทำให้เธอต้องหันขวับไปยังต้นเสียง หัวคิ้วขมวด เธอไม่ชอบเสียงนกกาเหว่ามาตั้งแต่ไหนแต่ไร เพราะฟังดูโหยหวนน่ารำคาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงกลางดึก เธอกับแสงระวีเคยโต้เถียงกันเรื่องนี้ เธอเห็นว่ากาเหว่าเป็นนกเจ้าเล่ห์ที่ไร้ความรับผิดชอบ ทั้งไข่ไว้ให้แม่กาฟักแล้วยังมีหน้ามาส่งเสียงร้องก้องไปรอบอย่างหน้าไม่อาย แต่แสงระวีกลับชอบนั่งฟังเสียงนกกาเหว่ายิ่งนัก บอกว่าเป็นเสียงที่แสดงถึงพลัง โดยเฉพาะตอนที่มันร้องถี่ๆ ฟังแล้วได้อารมณ์เหมือนกำลังเยาะเย้ยอีกาผู้โง่เขลา

ทำไมต้องมาร้องตอนนี้!

ศศิวารหันกลับมามองที่เป้าหมายแล้วเดินผ่านประตูเข้าไปด้วยท่าที่

พร้อมจะเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง คนอย่างเธอมีแต่จะพุ่งไปข้างหน้าและไม่มีวัน
ย้อนกลับมาไยดีกับอดีตที่ไม่มีวันหวนคืน

๒

ภายในห้องที่อับทึบด้วยกลิ่นหนังสือเก่า นอกจากแนวแสงธรรมชาติที่ส่องผ่านหน้าต่างกระจกทรงสูงโปร่งจะเผยให้เห็นตู้ไม้โบราณเก่าคร่ำหลายตู้แล้ว แนวแสงยังเผยให้เห็นละอองฝุ่นที่ล่องลอยอยู่ในบรรยากาศที่ตกกระทบกับด้านหลังของร่างที่นั่งบนรถเข็นไฟฟ้าเผยให้เห็นผมสีดอกเลาเป็นประกายเหมือนแสงเงิน แต่ส่วนของใบหน้าที่ไม่ถูกแสงกลับดูหมอง ซึ่งทำให้ผู้มาใหม่เบิกตาโตพลางถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยอัตโนมัติ

เงามืดที่เกิดจากการหันหลังให้แสงจากหน้าต่างทำให้เธอเห็นโครงหน้าของน้องสาวผู้ล่องลับ ซึ่งเป็นภาพที่เธอเห็นผ่านกรอบหน้าต่างเมื่อครู่นี้เอง

เมื่อเรียกสติสัมปชัญญะกลับมาได้ ความหวาดกลัวก็แปรเปลี่ยนเป็นความโกรธซึ่ง เธอส่งสายตาคู่ขวามองทั้งบิดาและมารดา

“นึกแล้วเชื่อว่าต้องมารำลึกถึงลูกสาวสุดที่รักที่นี่ ไม่รู้หรือคะว่าพิธีเปิดงานจะเริ่มแล้ว แยกพิเศษตามหาท่านประธานมูลนิธิกันให้ทำงาน”

“อย่าพูดอย่างนั้นะ คี” ผู้เป็นมารดาสบตาและกล่าวตักเตือนด้วย

น้ำเสียงเคร่งขรึม ซึ่งเป็นท่าทีที่ยิ่งโหมกระพือความโกรธให้ลูกสาวเป็นทวีคูณ

แม่ต้องนั่งรถเข็นมานานหลายสิบปี แต่มารดาของเธอยังคงมีดวงตาที่เต็มไปด้วยอำนาจพิเศษที่ทำให้ผู้ตกเป็นเป้าสายตารู้สึกเหมือนถูกตรวจตราไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ และเป็นตุจอาวุธคมกริบที่เชือดเฉือนให้เจ็บปวดและกระตุ้นความโกรธจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้เสมอมา

“แม่ก็รู้ว่าคิไม่ได้อยากให้เกิดมูลนิธิบ๊าบอนี่ และไม่เต็มใจมางานนี้” น้ำเสียงเข้มเจือสิ้นเทาอัดแน่นไปด้วยความโกรธและดั่งแค้น เป็นความรู้สึกเดียวกับครั้งแรกที่รับรู้ว่าจะมีการก่อตั้งมูลนิธิแสงระวี และดูเหมือนจะรุนแรงกว่าเดิมเพราะวันนี้เธอยืนอยู่ในสถานที่ที่ได้ชื่อว่าเป็น “อาณาเขต” ของแสงระวี ในวันเปิดตัวมูลนิธิแสงระวีเสียด้วย

“แม่รู้ว่าคิไม่เคยเต็มใจทำอะไรให้ห้องสักอย่าง”

“ยายแสงแสนดีของแม่ทำอะไรดีงามที่คิควรทำอะไรๆ ให้หรือคะ” ประกายตาของเธอวาววับราวกับน้ำมันที่ต้องประกายไฟ

“คิ...” พลเอกทินกรลากเสียงพลงส่งสายตาปราชญ์ผสมอ่อนใจ มีไม่กี่เรื่องที่ทำให้นักธุรกิจหญิงแกร่งอย่าง ศศิวาร นนทวิทย์ ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ หนึ่งในนั้นคือเรื่องของแสงระวี

“แสงเป็นน้องสาวคนเดียวของเรานะ ไม่ว่าเขาจะทำอะไรไว้ก็ตามอย่าลืมหาว่าเขาตายไปตั้งสามสิบปีแล้ว ให้อภัยน้องได้แล้ว”

ศศิวารหันขวับไปมองบิดาด้วยแววตาเจ็บปวด กำมือที่สิ้นเทาไว้แน่น ริมฝีปากเริ่มสั่น เธอรู้สึกเหมือนถูกทรยศจากคนที่ไว้วางใจที่สุด

“พ่อพูดอย่างนี้ได้ยังไง พ่อพูดเหมือนคิเป็นคนผิด ทั้งๆ ที่คิทำทุกอย่างเพื่อให้พ่อพอใจ ใครกันที่เดือดร้อนหนักหนาที่ลูกสาวคนโปรดกลายเป็นคอมมิวนิสต์ ทั้งๆ ที่พ่อเป็นผู้บัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าเราไม่ได้ส่งเขาไปตาย แต่เขาเลือกทางเดินโง่ๆ นั้นเอง ทำไมเราต้องมาเถียงปหรือประกาศให้ชาวบ้านรู้ว่าครั้งหนึ่งพลเอก

ทินกรเคยมีลูกสาวเป็นคอมมิวนิสต์”

พลเอกทินกรเบือนหน้าหนี เป็นความจริงที่คิดถึงหรือได้ยินครั้งใด ก็ปวดร้าวครั้งนั้น ไม่ใช่ปวดร้าวกับการกระทำของลูกสาว แต่ปวดร้าวกับการกระทำที่ผิดพลาดของตัวเอง

“ศิพพยายามลืม แต่พอกับแม่กลับรื้อฟื้นมันขึ้นมา ทำไม่ไม่ให้มันจบๆ ไปเสีย เอาคนตายมาทำลายคนเป็นทำไม!” เธอตะเบ็งเสียงพูดแล้วสะบัดหน้าหนีอีกครั้งเมื่อสบตานิ้งขริมของมารดา แต่เสียงระบายลมหายใจอย่างหนักหน่วงด้วยความหนักใจผสมเหนื่อยหน่ายของผู้เป็นมารดา ยิ่งกระตุ้นความโกรธให้ลุกโชน

“โซลี ไม่ว่าจะป็นหรือตายก็ไม่มีใครมาแทนที่ลูกแสงแสนดีได้ โซมี๊ยะ แม่จะบอกอย่างนี้โซมี๊ยะคะ ต่อให้ศิทำงานหนักแค่ไหน ต่อให้ประสบความสำเร็จเป็นเศรษฐกิจอันดับที่อุปแทนของประเทศ ต่อให้คิดว่าดาวคว่ำเดือนมาให้แม่ได้ แม่ก็จะไม่มีวันเห็นใครดีกว่าลูกแสงแสนดีโซมี๊ยะ” เริ่มตันจากน้ำเสียงที่สิ้นเทาขยายไปสู่ร่างกายที่เริ่มจากมือและกระจายไปทั่วร่างกายจนเธอต้องกำมือไว้แน่นจนเห็นเส้นเลือดเขียวคล้ำที่ข้อมือ

ศศิวารรู้ดีว่าเธอกำลังสูญเสียการควบคุมทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากจะเกิดขึ้นกับนักธุรกิจหญิงแกร่งชนิดที่บางคนให้ฉายาว่า ‘หัวใจทมิฬ’ อย่างเธอ

“ต่อให้ยาวนานแค่ไหน ถ้าเรายังมีลมหายใจอยู่...และรู้สึกผิด เราก็ควรจะทำตามแก้ไขสิ่งที่เราเคยทำผิดพลาดไว้” หญิงชราพูดน้ำเสียงเหน็บนาบเหมือนคนแก่สั่งสอนลูกหลาน

“ดีไม่เคยทำอะไรผิดพลาด!” ศศิวารชะงักหน้าเข้าไปพูดด้วยน้ำเสียงเข้ม

“ดี...” คุณหญิงเดือนดาราสบตาวาเอาเรื่องของลูกสาวด้วยสายตาของมารดาที่ปราบลูกพยศ “ศศิก็รู้ว่าห้ามพอกับแม่ไม่ได้ มูลนิธิกำลังจะเปิดทำไม่ไม่ยอมใจกว้าง ไม่ยอมให้อภัยน้องเสียที”

“คือไม่มีวันให้อภัยยายน้องคอมมิวนิสต์ทรยศนั่นหรอก!”

“ถ้าให้อภัยน้องไม่ได้ ก็แค่บั้นหน้าเป็นเจ้าภาพที่ดีให้งานนี้จบๆ ไปเสีย
ทำเพื่อพ่อกับแม่แค่นี้... ได้มั๊ย” น้ำเสียงตอนท้ายเข้มข้น

สองแม่ลูกประสานสายตากัน แล้วฝ่ายลูกสาวเจ้าของดวงดาวาววับ
เอาเรื่องก็หลบตา สะบัดหน้าหนีไปอีกทาง

“ศีกีกำลังทำให้อยู่ในใจ!”

“หยุดทะเลาะกันเถอะครับ เขกมาเต็มงาน แต่เจ้าภาพไม่อยู่สักคน
ภากรก็ไม่รู้หายไปไหน รีบกลับไปกันเถอะครับ” จิรายุที่ยืนเฝ้าดูการปะทะ
คารมและอารมณ์ระหว่างคนในครอบครัวนวนทวิทย์อยู่เฉยๆ ออกปาก
เพื่อคลี่คลายสถานการณ์

“คุณก็เป็นอีกคนที่อยากเปิดมุลนิธิให้ยายแสงจนตัวสั้นโซ่มัยละ
ลิมไปแล้วหรือว่ามันทำกับคุณไวยังไง” ศศิวารหันมาใส่อารมณ์กับสามี
ผู้ที่ไม่ได้ตอบแต่เบือนหน้าหนี

“ก็ได้อ! ทำให้มันเสร็จๆ ไป จะได้กลับไปอยู่กับปัจจุบันเสียที บอก
ไว้ก่อนนะว่าศีกีจะไม่กลับมาเหยียบที่นี่อีก และอย่าให้ศีกีกับครอบครัวมา
ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของยายแสงแสนดีอีก!” เธอกระแทกเสียงพูดแล้วหันหลัง
เดินกระแทกเท้าถี่ๆ ออกไป เสียงสั้นรอกเท้ากระทบพื้นไม้ดังก้องไปทั่ว
บริเวณ

หญิงชรา นั่งหลับตาจนเสียงฝีเท้าของลูกสาวห่างออกไปแล้ว
เงยหน้าขึ้นสบตาสามี อากาสันที่ริมฝีปากซึ่งเข้มแน่นบ่งบอกถึงอารมณ์ที่
ไม่สงบภายในได้เป็นอย่างดี ผู้เป็นสามีเอื้อมมือไปกุมมือและส่งสายตาให้
กำลังใจ

“เราทำดีที่สุดแล้ว”

หญิงชราพยักหน้ารับแล้วยกมือข้างหนึ่งปิดปาก ไหล่ที่ไหวสะท้าน
บ่งบอกให้รู้ว่าเธอกำลังต่อสู้กับความรู้สึกภายในอย่างหนัก เพื่อไม่ให้
เสียงสะอื้นหลุดออกมา สุดท้ายก็มีเพียงน้ำตาที่ไหลเป็นทาง

“ปล่อยเขาไปเถอะครับ” จิรายุเอ่ยพลางช่วยเข็นรถเข็นไฟฟ้าออกมาช้าๆ พลเอกทินกรเอื้อมไปวางทาบหลังมือลูกเขย

“ขอบใจนะ...ที่เข้าใจเราเสมอมา”

จิรายุยิ้มรับ แล้วทั้งหมดก็เดินจากไปอย่างเงียบงัน มีเพียงเสียงเอี้ยดอ้าต๋องของรถเข็นไฟฟ้าและฝีเท้าเมื่อผ่านสะพานไม้เท่านั้น

ชายหนุ่มยักษ์กายลุกขึ้นอย่างยากเย็นและชวนเซแทบเสียวหลักเพราะทิ้งน้ำหนักตัวลงบนขาข้างเดียวนานเกินไป เขาผิดหวังที่การแอบฟังการสนทนาของพวกเขาผู้ใหญ่ไม่ช่วยคลี่คลายความสงสัยในท่าทีโกรธแค้นของผู้เป็นมารดา ตรงกันข้ามกลับเห็นความโกรธที่เข้มข้นขึ้นจนทำให้หายใจลำบาก ซึ่งยิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นว่าเหตุใดชื่อของแสงระวีจึงหายไปจากสารบบของครอบครัวนานถึงสามสิบปี และทำไมมารดาของเขาจึงแทบบ้าทุกครั้งที่ได้ยินชื่อน้องสาวคนเดียว ผิดวิสัยผู้บริหารผู้เข้มงวดเด็ดขาดและเก็บความรู้สึกทำนองใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวมาเป็นกรดเกรี้ยวไม่เลือกหน้าเช่นนี้

เขาเหลือบตามองหญิงสาวที่ขยับร่างกายพร้อมกับร้องครางเพราะเป็นเหน็บ

“เขามีเรื่องอะไรกันหรือคะ ทำไมคุณตาคุณยายของคุณต้องไปโทษแบบสามสิบปีไม่สายแบบนี้ ถ้าเป็นเรื่องเข้าปากก็ไม่น่าจะไปโกรธแค้นกันถึงขนาดนี้ ตอนนั้นคนเคยเข้าป่ามาเป็นนักการเมืองและผู้บริหารที่ประสบความสำเร็จจกมณีไป ที่สำคัญนำคุณก็ตายไปแล้ว แต่แม่คุณยังพูดเหมือนถูกผีคอมมิวนิสต์หลอกหลอนอยู่เลย”

ชายหนุ่มตัวดีส่ายตาคมปลาลมามอง ทั้งในฐานะคนนอกและอาสาสมัคร เธอไม่มีสิทธิวิพากษ์วิจารณ์เรื่องภายในครอบครัวของเขา

“หน้าตาคุณว่างเปล่ามากเลยนะ นี่ถ้าก็เป็นคุณ จะลองสืบดูว่าเขามีอะไรกัน ทำไมพี่น้องต้องโกรธกันนานตั้งสามสิบปี เพียงแค่น้องสาว

หนีไปเข้าป่าเพื่ออุดมการณ์ทางการเมือง”

“ผมไม่ชอบคนยุ่งเรื่องชาวบ้าน”

“แต่ชาวบ้านที่คุณว่าน่าจะเป็นตายายพ่อแม่ของคุณและตัวคุณเองนะ”

“ผมหมายถึงคุณ!”

หญิงสาวทำหน้าจ๋อย แต่เพียงครู่เดียวก็นิ่งตัวตรงดวงตากล้ากลับมาฉายแววกระตือรือร้นอีกครั้ง

ชายหนุ่มรู้สึกว่าเขาพลาดไปแล้วที่ยอมให้อาสาสมัครคนนี้สอดรู้สอดเห็นร่วมรับรู้เรื่องราวในครอบครัวที่เขาเองก็ยังไม่รู้ที่มาที่ไป

“ถ้าคุณอยากสืบเรื่องนี้ ก็ช่วยได้นะ สัญชาติญาณนักสืบของก๊มั้นกระซิบบอกว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล เราเริ่มต้นจากหนังสือเล่มนี้ก็ได้” หญิงสาวเอ่ยพลางชูหนังสือที่ถือไว้ในมือมาตลอด “นี่เป็นหนังสือที่มีจดหมายน้อยของคุณแสงระวีหล่นออกมา น้ำคุณอาจจะทิ้งร่องรอยให้ติดตามบ้าง”

ชายหนุ่มจ้องหน้าหญิงสาวเขม็ง เธอให้คำแนะนำอย่างคล่องแคล่วและมีเหตุมีผลราวกับวางแผนล่วงหน้ามาแล้ว

“คุณคงไม่ได้มาเป็นอาสาสมัครมูลนิธิเพราะอยากเป็นนักสืบหรือยุ่งเรื่องชาวบ้านหรอกนะ ถ้าสนใจเรื่องพวกนั้นและอยากใช้สัญชาติญาณนักสืบนักละก็ ผมขอแนะนำให้ไปเป็นนักข่าวอาชญากรรมประจำสถานีตำรวจจะดีกว่า”

แทนที่จะโกรธหญิงสาวกลับหัวเราะเสียงใส คำพูดเหน็บแนมช่างขัดแย้งกับใบหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึกเหลือเกิน

“ไม่ใช่หรอกค่ะ แค่อยากอาสาทำงานมูลนิธิที่ทำงานเกี่ยวกับหนังสือ แต่พอมีเรื่องน่าตื่นเต้นแบบนี้ก็อยากอาสาเป็นนักสืบด้วย แบบว่าก็เป็นแฟนพันธุ์แท้หนังสือนักสืบระดับโลกทุกเล่มเลยนะคะ ตั้งแต่ เซอร์ลีโอ-โฮล์มส์ อกาธา คริสตี ทุกเล่ม นักสืบปัวร์โด้น่าจะเป็นหนึ่งในนักสืบในดวงใจเลย การ์ตูนแบบสุดยอดนักสืบจิ๋วโคนันก็อ่านจบหลายรอบแล้ว อ้อ! ล่าสุดก็หนังสือและซีรีส์เรื่อง เดอะ นัมเบอร์วัน เลดีส์ ดีเท็กทิฟ เอเจนซี

เรื่องของผู้หญิงบอดชวาน่าหยาผิวที่วันดีคืนดีก็ลุกขึ้นมาตั้งบริษัทนักสืบ
สืบเรื่องยากๆ ของชาวบ้านโดยใช้เซนส์ของผู้หญิงช่างสังเกตแก้คดีสำเร็จ
ทุกราย ฉันว่าฉันเป็นคนมีเซนส์แบบนี้ ดูแวบเดียวก็ดูออกว่าแม่คุณ
มีปมเกี่ยวกับน้องสาว และคุณเองก็อยากจะรู้ว่ามันคืออะไร ไม่อย่างนั้น
ไม่มาซุ่มดูให้สูญยับเบือนผู้นอนอย่างนี้หรอก”

ชายหนุ่มถลึงตาใส่ ดูเหมือนอาสาสมัครสาวคนนี้จะไม่เต็มบาท
เธอพูดราวกับเชื่อจริงๆ จังๆ ว่าคนที่อ่านหนังสือนักสืบหลายๆ จะเป็นนักสืบ
ได้โดยอัตโนมัติ และยังกล้าเสนอตัวเป็นนักสืบเรื่องลับๆ ในครอบครัวเขา
ทั้งๆ ที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก และเขาเป็นถึงเจ้าของมูลนิธิที่เธอเป็นอาสาสมัคร

“พอได้แล้ว รู้แล้วจบอยู่ในนี้ อย่าพูดเรื่องนี้กับผมหรือพูดให้ใคร
ฟังอีก เข้าใจมั๊ย” เขาไม่มีวันยอมให้คน ‘ลับ’ อย่างเธอมาสร้างความวุ่นวาย
ให้ครอบครัวของเขาเด็ดขาด

หญิงสาวอ้าปากจะโต้แย้ง แต่เสียงรอกเท้ากระทบพื้นไม้ดังใกล้
เข้ามาเสียก่อน เขาหันขวับไปมอง นึกว่าผู้เป็นมารดากลับมาอีกครั้ง แต่
กลับเป็นปาริฉัตร เพื่อนสาวที่เป็นลูกสาวของหุ้นส่วนธุรกิจคนสำคัญของ
ครอบครัว และवरการ ญาติผู้น้องทางฝ่ายบิดา

“ภากร นายอยู่ที่นี้หรือเปล่า ภากร” วรรการตะโกนเรียก เสียงนำมา
ก่อนตัว

ชายหนุ่มหันไปมองอาสาสมัครสาวที่ยังนั่งขัดสมาธิไม่ยอมเคลื่อนไหว
ไหวร่างกายอย่างหงุดหงิด เขาไม่น่าดึงเธอไว้ในห้องนี้เลย นอกจากจะเปิด
โอกาสให้เธอรู้เรื่องลับในครอบครัวจนทำให้เธอพ้อฝันถึงการเป็นนักสืบ
ชั้นนำแล้ว ยังจะมีคนมาพบว่าเขาอยู่กับเธอตามลำพังอีกด้วย ซึ่งเป็นเรื่อง
เสียหายใหญ่หลวงสำหรับ ภากร นนทวิทย์

“ลูกได้แล้ว” เขาพูดเสียงแข็งพลางถลึงตาใส่

“ฉันเป็นเหน็บ อู๊ย!” เธอตื่นพลางร้องพลางแต่ชายหนุ่มกลับดึง
แขนให้เธอลุกขึ้น หญิงสาวกระซากแขนกลับอย่างแรงจนเขาเสียหลัก

ล้มลง โชคดีที่เธอเบี่ยงตัวหลบทัน เขาจึงล้มลงบนกองหนังสือเก่าฝุ่นระอระ
แห่นางของเธอ เขาโวยถ่มแล้วพลิกตัวพาลงปิดฝุ่นที่เสื้อผ้าพัลวัน

หญิงสาวพยายามกลิ้งหัวเราะ ทำทางหวังใยเสื้อผ้ามากกว่าตัวเอง
ทำให้เธอนึกถึงตัวละครในการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องหนึ่ง...หนุ่มโรคจิตอนามัยจัด
ผู้กลัวเชื้อโรคร้ายจนต้องเก็บตัวอยู่ในห้องปลอดเชื้อตลอดเวลา

“คุณทำอะไรลงไป เสื้อผ้าผมเปื้อนหมดแล้วเห็นมั๊ย” เขาคว้าแขน
เธออย่างเขินเขี้ยว

“อ้าว! บอกว่าเป็นเหน็บ ยังดึงอยู่ได้ คนมันจ๊กจี้นี่นา”

“ผมไม่ได้บอกคุณหรือไงว่าผมแพ้อู่น” เขาตะเบ็งเสียงตามด้วย
การจามถี่ๆ

“ภาการ!” เสียงร้องแหลมสูงของผู้หญิงดังขึ้น สองหนุ่มสาวแยกหน้าขึ้น
ก็พบหญิงสาวในชุดเสื้อเปิดไหล่กว้างกระโปรงสั้นสีขาวยืนกอดอกมองเขม็ง
ส่วนชายหนุ่มในชุดสูทสีเข้มยืนนิ่งงันไปชั่วขณะ แล้วระเบิดเสียงหัวเราะ
ดังก้องห้อง

ภาพที่เห็นคือชายหนุ่มในชุดสูททรนออนเค้กอยู่บนพื้นห้อง ด้านข้าง
มีหญิงสาวหนึ่งชุดสมาธิตัวตรงนิ่งซึ่งเหมือนรูปเคารพ ลำแสงจากหน้าต่าง
ทรงสูงที่ตกทาบบนร่างกายของหญิงสาวในชุดเอี้ยมทำให้เธอดูเหมือน
วัตถุที่เปล่งแสงจากตัวเองได้ลอยออกมาจากส่วนมืดที่บออื่นๆ ของห้อง
เผยให้เห็นสายคาดไหล่และเสื้อยัดรัดรูปสีขาวยาวตัวใน...ชวนให้คิดไปไกล
ถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น

“เธอเข้ามาทำอะไรในนี้ฮิ ภาการ แล้วนี่ใคร” ปาริฉัตรชะงักหน้า
เข้ามาถามด้วยน้ำเสียงคาดคั้น สายตาจับผิด นึกไม่ถึงว่าผู้ชายสุดเหี้ยม
และรักสะอาดอย่างภาการจะกล้ำลงไปนอนบนพื้นไม้ฝุ่นระอระภายในห้อง
มืดสลัวที่เต็มไปด้วยกลิ่นอับทึบของหนังสือเก่าเช่นนี้ ที่สำคัญ เขาไม่ได้อยู่
ตามลำพัง

นิกก็ส่งสายตาขอโทษขอโพยให้เขา รู้ดีว่าภาพเลขาธิการมูลนิธิหนุ่ม

ที่นอนตะแคงไม่เป็นท่าอยู่ข้างกายเธอสามารถทำให้เกิดการเข้าใจผิดขึ้นมาได้ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าหญิงสาวท่าทางเอาเรื่องคนนี่

ภากรรีบยื่นกายลุกขึ้นยืนพลางจุดมือให้เธอลุกขึ้นตามอย่างฉุนเฉียว

“ลุกได้แล้ว”

“อู๊ย! บอกว่าจิกจี้ ปล่อยนะ!” หญิงสาวร้องลั่น

“ทำอะไรกัน! จิกก็ตักค้ำนานขนาดนี้เชียวนะ”

ภากรซึ่งตาใส่ญาติหนุ่มขี้เล่นที่พูดจาสองแง่สามง่ามผิดกาลเทศะแล้วหันไปอธิบายความกับเพื่อนสาวว่า

“ฉันเข้ามาดูเรือนหนังสือของน้ำแสง แล้วมาเจอยายอาสาสมัคร ชุ่มช้ำคนนี่เข้า ดูลิ ล้มใส่จนเสื้อผ้าเบื่อนฝุ่นหมด” เมื่อเห็นรอยเบื่อนรอยใหญ่ที่กางเกงก็รีบปัดฝุ่นขึ้นมาอีกครั้งแล้วจามถี่ๆ

“แค่ล้ม ไม่น่าจิกจี้ขนาด” วรการยังตั้งข้อสังเกต ดวงตาฉายแววสนุกสนาน

“ก็เป็นอาสาสมัคร เข้ามานั่งแยกหนังสืออยู่ก่อนล่ะ จู๋ๆ คุณภากรก็โผล่เข้ามา แล้วจุดให้ก็ลุกขึ้นทั้งๆ ที่ก็บอกแล้วว่าเป็นเหน็บ” อาสาสมัครสาวช่วยชี้แจง เธอแก้มติหน้าซื่อไร้เตยงสา ทั้งๆ ที่รู้ความนัยของชายหนุ่มผู้มาใหม่ดี

ภากรหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธผสมอายกับคำกระแซะของญาติผู้น้อง คนอย่าง ภากร นนทวิทย์ ไม่มีวันทำผิดกฎเหล็กด้านการบริหารด้วยการไปยุ่งเกี่ยวกับผู้ใต้บังคับบัญชา!

ปารีฉัตรกวาดตามองทั้งเพื่อนชายและอาสาสมัครสาวอย่างสังเกตุสังกา ไม่ได้ใส่ใจใจในคำพูดของภากร แต่ไม่ไว้วางใจผู้หญิงหน้าตาดีที่วางท่าโล้ซื่อ แต่ด้วยภารกิจเร่งด่วนที่รอเลขานุการมุสลิธิอย่างภากรอยู่ เธอจำต้องรีบตัดบทว่า

“จะทำอะไรก็ช่างเถอะ ตอนนั้รีบไปก่อนดีกว่า พิธีเปิดใกล้เริ่มแล้ว

ทุกคนกำลังรอคุณอยู่ คุณป้าหงุดหงิดใหญ่ คุณตาเลยเกณฑ์ให้ฉันกับ
 กรมาตามหา” ปารีฉัตรเอ่ยพลางคว้าแขนเพื่อนชาย ก่อนเดินออกไปยัง
 ไม้วายตัวต๋ายตามองอาสาสมัครสาวอย่างเอาเรื่อง

ภากรและพวกเดินพ้นจากบริเวณเรือนหนังสือแล้ว นิกก็มองเศษ-
 กระดาษเก่าคร่ำและหนังสือในมืออย่างเสียดาย ถ้ามีเวลามากกว่านี้สักนิด
 เธอสามารถพูดโน้มน้าวให้เขายอมรับหนังสือเล่มนี้ไปอ่าน และยอมให้เธอ
 เป็นน้าก๊ิบได้เป็นแน่

มีเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากข้างตู้หนังสือด้านในสุดของห้อง ตามมา
 ด้วยเสียงร้องคราง

“ออกมาได้แล้ว พี่ชาน เขาไปกันหมดแล้ว”

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬาวัยต้นสามสิบในชุดเสื้อยืดดนตรีกรัซ
 ลิงแวดล้อมและกางเกงยีนเดินโซเซออกมาจากมุมมืด สะบัดแข้งสะบัดขา
 สลัดความเมื่อยขบ หน้าตาบูดเบี้ยว เขาคือนาธาน อาสาสมัครหมายเลขสอง
 ของมูลนิธิ เขาเข้ามาในห้องนี้พร้อมกับนิกก็ การเข้ามาของภากรทำให้เขา
 ต้องนั่งซ่อนตัวดูละครฉากสำคัญหลายฉากนานเกือบชั่วโมงจนเนื้อหนัง
 มังสาเหมือนจะกลายเป็นหินกันเลยทีเดียว

“โอ้ย! ทรมานที่สุดในชีวิต”

“แต่ก็คุ้มนะ ได้ดูละครพีเรียดฉากใหญ่ของพวกเศรษฐีหมื่นล้าน
 แบบตัวละครครบทุกตัว ที่สำคัญ...ไม่ต้องลงทุนลงแรง”

ชายหนุ่มทำหน้าที่เหมือนเพิ่งผ่านการดูหนังสยองขวัญมาสดๆ ร้อนๆ

“แต่ฉากแรกยังหลอนขนาดนี้ อดัมส์ แฟมิลี่ ชนानแท้!”

หญิงสาวหัวเราะคิกคัก

“แต่เป็นอดัมแฟมิลี่เวอร์ชันอลังการนะ”

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เวอร์ชันพิสดารเสียมากกว่า ตัวละครแต่ละตัวแสนประหลาด

ตาลูกชายเป็นคุณชายรักสะอาดแถมยังชี้แพ้สารพัด ส่วนยายแม่บ้าอำนาจ ผสมเป็นโรคจิตระเวง”

“สองแม่ลูกจอมเขมือบ!” ฝ่ายหญิงเสริม เป็นอีกหนึ่งฉายาลับหลังที่ คนในแวดวงตั้งให้สองแม่ลูกตระกูลนนทวิทย์ ศศิวารเคยประกาศต่อหน้า สาธารณชนว่าจะขยายการลงทุนครอบคลุมธุรกิจการผลิตเส้นใยตั้งแต่ ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำเพื่อเป็นผู้ผลิตเส้นใยอันดับหนึ่งของโลก และตอนนี้ กลุ่มบริษัทนนทวิทย์กำลังขยายธุรกิจเส้นใยไปสู่ประเทศเป้าหมายนับสิบ ประเทศ ส่วนลูกชายเป็นฝ่ายปฏิบัติการโดยใช้ทักษะด้านหุ้นและการเงิน ไปซื้อหุ้นและครอบงำหรือควบรวมกิจการจนทำให้กลุ่มบริษัทนนทวิทย์ กลายเป็นบริษัทที่มีการเติบโตแบบก้าวกระโดด มีมูลค่าการลงทุนนับหมื่น ล้านบาทในปัจจุบัน ล่าสุดนิตยสารเศรษฐกิจระดับโลกประกาศให้ตระกูล นนทวิทย์เป็นเศรษฐกิจที่ติดอันดับท็อปเทนของเมืองไทยไปเรียบร้อยแล้ว

“ยังไม่นับตาพ่อที่ไม่มีปากเสียง และตายายที่เชื่อเหลือเกินว่าการ พุ่มเงินห้าสิบล้านเพื่อสร้างมูลนิธิจะลบล้างความผิดที่ทำไว้กับลูกสาวได้ เธอเองก็เถอะ ระวังจะติดเชื่อคุณชายสะอาดเข้าละ เห็นคลุกฝุ่นอยู่กับเขา ตั้งนานสองนานนี่”

“เฮ้ๆ” หญิงสาวแยกเขี้ยวและขยุ้มมือทางเล็บทำท่าเป็นแม่เสือใส่ “คิดว่าก็อยากคลุกฝุ่นกับเขานักหรือ”

ฝ่ายชายแกล้งร้องเสียงหลงและวิ่งหนีไปรอบๆ ห้องโดยมีเธอวิ่งตาม ไปติดๆ แม้อายุจะห่างกันเกือบสิบปี แต่สนิทสนมคุ้นเคยเหมือนคน วัยเดียวกัน

“ออกไปดูละครฉากใหญ่ข้างนอกกันดีกว่า โโก! โโก! โโก!”

ปาริฉัตรปล่อยให้ภกรเดินนำไปรับหน้ามรดาและแขกผู้ใหญ่ก่อน เธอชะลอฝีเท้ารอรการเพื่อไขข้อข้องใจเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นในเรือนหนังสือ ของแสงระวี

“เธอว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องนั้น ภากรกับยายนั้นทำอะไรกันแน่”
หญิงสาวพูดเสียงเบาทั้งเพราะกระตักปากและกลัวคนอื่นได้ยิน

วรการหัวเราะ

“คิดมากน่า จัตร คนอย่าง ภากร นนทวิทย์ ไม่สนใจอาสาศัมคร
มูลนิธิทำทางเหมือนช่างเคาะพนัสนั้นหรือ”

“แต่เขานอนอยู่บนพื้นด้วยกันนะ”

“นี่จัตร เธอก็รู้ว่าคนอย่างภากรไม่ยอมให้ใครมาจับเนื้อต้องตัว
ง่ายๆ หรือ แม้แต่เธอเขายังไม่ยอมให้แตะเลยไม่ใช่หรือ”

หญิงสาวค้อนขยับ วรการพูดความจริง คนไม่รู้จักมักคิดว่าภากร
หยิ่ง แต่เธอรู้ว่าทายาทตระกูลหมื่นล้านอย่างเขาถูกสอนให้ระมัดระวังตัว
มากกว่าคนทั่วไป และเห็นสิ่งอื่นใด เขาเป็นโรคมุมิแพ้นจนไม่ยอมสัมผัส
กับสิ่งที่ไม่คุ้นเคยจนเป็นเหตุให้เกิดอาการแพ้ที่ทุกข์ทรมาน

“เธอก็รู้ว่าคนอย่างภากรไม่มีวันเดินเข้าไปในบ้านไม้เก่าๆ เหมือน
บ้านผีสิงและฝุ่นเขรอะอย่างนั้นแน่ ยายอาสาศัมครคนนั้นอาจล่อลวงภากร
เข้าไปในที่แบบนั้น แล้วตั้งใจยั่ววนเขาแล้วถ่ายคลิปไว้แบล็กเมล์ คิดดูสิว่า
ถ้าเราไม่เข้าไปเจอเสียก่อน อะไรจะเกิดขึ้น ฉันมีกลางสังหรณ์ว่าจะมีเรื่อง
ร้ายๆ เกิดขึ้น” เอ่ยพลางทำหน้าที่เสียวสยอง

“จริงหรือ ลางสังหรณ์เธอบอกอย่างนั้นจริงๆ หรือ” ชายหนุ่ม
เบิกตา “แล้วถ้าภากรทำอะไรอาสาศัมครนั้นจริง เธอจะทำยังไง”

ปาริฉัตรถลึงตา ทำทางเป็นเดือดเป็นร้อนขึ้นมาทันที

“ถ้าคุณป้ารู้ ฉันต้องตายแน่ๆ เลย”

เมื่อชายหนุ่มระเบิดเสียงหัวเราะ หญิงสาวจึงรู้ว่าเธอหลงกลเขา
เสียแล้ว

“เธอไม่เชื่อลางสังหรณ์ฉันใช่ไหม”

“ก็อยากจะทำอยู่หรือกนะ ถ้าเธอไม่มีลางสังหรณ์ไปเสียทุกเรื่อง
เหมือนพวกเหวี่ยงแหจับปลาณะ มันเยอะไป”

ปาริฉัตรเริ่มปากหน้าแดงด้วยความโกรธ เธอเชื่อมั่นในกลางสังฆรณ์
 ของตัวเอง แต่มักถูกภรรยาและวรการหยิบยกไปล้อเลียนและเห็นเป็น
 เรื่องตลกเสมอ และเมื่อกลางสังฆรณ์ของเธอกลายเป็นจริง ทั้งคู่เลือกที่จะ
 ไม่พูดถึงเพราะรู้สึกเสียหน้า

“ถึงยังไงก็เถอะ ถ้าคุณป้ารู้เรื่องภรรยาอยู่กับอาสาสมัครในเรื่อง
 หนังสือสองต่อสองต้องเป็นเรื่องแน่ เธอกับฉันก็จะพลอยเดือดร้อน
 ไปด้วยที่ไม่ดูแลภรรยาให้ดี”

“คุณป้าๆ แล้วเธอล่ะ รู้สึกยังไงฮี้ หิงมัย” วรการถามอย่างหมั่นไส้
 เขาถูกวางตัวให้เป็นผู้ติดตามและปกป้องภรรยาตั้งแต่จำความได้ ส่วน
 ปาริฉัตรเป็นลูกสาวของผู้มีฐานะและชาติตระกูลที่เหมาะสม ถูกวางตัวให้
 เป็นทั้งเพื่อนสนิทและคู่ครองในอนาคตของภรรยาด้วย แต่เขาไม่เคยเห็น
 หรือได้ยินปาริฉัตรผู้หวงแหนภรรยาไปกับไหนหินเปิดเผยความรู้สึก
 ลึกซึ้งต่อภรรยาแม้แต่ครั้งเดียว เธอมักเอาคุณศศิวาร มารดาของภรรยาที่
 เธอเรียกว่า ‘คุณป้า’ มาเป็นข้ออ้างในการปกป้องและหวงแหนภรรยา
 อยู่เสมอ

ปาริฉัตรนั่งเงียบไปเหมือนสำรวจความรู้สึกตัวเอง สีหน้าและแววตา
 ไม่แน่ใจ จากนั้นก็ทำหน้ามุ่มๆ รีบเดินฉับๆ ตามหลังภรรยาไปโดยไม่ตอบ
 คำถาม

วรการได้แต่หัวเราะไล่หลัง

๓

ภายในห้องโถงใหญ่ของบ้านสองชั้นสไตล์โคโลเนียลที่เปิดประตู และหน้าต่างทรงสูงโดยรอบเผยให้เห็นต้นไม้ใหญ่และสนามหญ้าเขียวชอุ่ม เป็นงานเลี้ยงเปิดตัวมูลนิธิที่มีบรรยากาศล้าลองแต่หรูหราด้วยการประดับ ชู่มดอกไม้สดหลากสีประดับกับสีส้มของเสื้อผ้าและเครื่องประดับของผู้มาร่วมงานที่บ่งบอกว่าไม่ใช่ชนชั้น ‘ธรรมดา’ ส่วนหนึ่งเป็นคนในแวดวง ทหารจากสายของพลเอกทินกร อดีตนายพลแห่งกองทัพบกและปัจจุบัน ดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารในบริษัทเอกชนและรัฐวิสาหกิจหลาย แห่ง อีกส่วนเป็นคนในแวดวงธุรกิจอุตสาหกรรมจากสายของศศิวารและ จิราญ และเพื่อนฝูงนักลงทุนของภาคร เมื่อรวมกับญาติพี่น้องตระกูล เก่าแก่ของคุณหญิงเดือนดารา จึงทำให้งานนี้เต็มไปด้วยผู้มีอำนาจ นักธุรกิจ และไฮโซชั้นนำ ชนิดที่ไม่น่าเชื่อว่าคนเหล่านี้จะมารวมตัวกันในงานเปิดตัว มูลนิธิเล็กๆ

บริเวณเต็นท์หญ้าใต้ต้นไม้ใหญ่จัดเป็นที่แสดงและประมูลสินค้า แปรนต์เนมที่แขกผู้มีเกียรติบริจาคและร่วมประมูลนำรายได้เข้ามูลนิธิ

แสงระวี ซึ่งดูเหมือนจะเป็นกิจกรรมสนุกๆ ของคนมีเงินที่ทำงานเปิดตัว ดุมีสีล้นมากกว่าต้องการเม็ดเงิน บรรดาแขกวีไอพีต่างบริจาคของและ ประมูลกันเองอย่างสนุกสนานด้วยเงินสูงลิบลิว และเมื่อประมูลได้แล้ว ก็บริจาคของกลับคืนเพื่อให้ทางมูลนิธินำไปประมูลครั้งต่อไป

แล้วก็ถึงช่วงพิธีการ พิธีกรกล่าวเชิญพลเอกทินกรขึ้นเวทีเพื่อ ทำพิธีเปิดมูลนิธิแสงระวี

“ผมสร้างมูลนิธินี้ให้แก่แสงระวี ลูกสาวที่หายไปในปีสามสิบปี ที่แล้ว ผมอยากให้มูลนิธินี้เป็นเครื่องเตือนความทรงจำถึงนักศึกษาที่ กระตือรือร้น รัก ห่วงใย และทุ่มเทให้แก่สังคมถึงขนาดเอาตัวเองเข้าแลก และเตือนพ่อแม่ให้พยายามเข้าใจลูกหลานเด็กรุ่นใหม่มากกว่าผลประโยชน์ หน้าที่ หรือหน้าตาของตัวเอง” ในตอนท้าย น้ำเสียงหัวน้าวของนายพล แห่งกองทัพบดขยี้หัวไปชั่วขณะ

“มูลนิธิแสงระวีไม่ได้มีเป้าหมายเพื่อรณรงค์เรื่องประชาธิปไตยหรือ สันติภาพเท่านั้น แต่เราจะทำงานเพื่อจุดประกายทางปัญญาให้คนรุ่นใหม่ เราจะทำบ้านหลังนี้เป็นห้องสมุดหนังสือเก่าที่เก็บหนังสือเก่า หนังสือ ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองไทย และหนังสือต้องห้ามไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เด็กรุ่นใหม่ได้ค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับระบบ การเมืองอย่างอิสระ หรือทำกิจกรรมอะไรก็ตามแต่ที่ทำให้คนรุ่นใหม่ได้ ช่วยเหลือและรับใช้สังคม ผมขอขอบคุณท่านผู้มีเกียรติทุกๆ ท่านที่กรุณา สละเวลา สละสิ่งของ และสละทรัพย์สินเพื่อร่วมจุดเทียนแห่งปัญญาตาม อุดมการณ์ของแสงระวี...ลูกสาวที่พวกเราไม่เคยลืมและภูมิใจในการกระทำ ของเขามาก”

ท่ามกลางเสียงปรบมือที่ดังกึกก้อง พลเอกทินกรเดินลงจากเวทีไป กุมมือภรรยาและส่งสายตาให้กำลังใจ

ชมพูนุท ผู้จัดการมูลนิธิวัยห้าสิบตอนกลางเจ้าของร่างท่วม ผมชอยสั้นดูกระฉับกระเฉงเกินวัยใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาอย่างซาบซึ้ง เธอ

เชื่อว่าหากแสงระวีได้ยินคำพูดสารภาพผิดของผู้เป็นบิดาก็คงต้องเสียน้ำตาเช่นกัน ส่วนจิรายุก็มหน้าต่ำ เสียงหายใจแรงทำให้ลูกชายที่ยืนอยู่ข้างๆ รับรู้ได้ถึงอารมณ์สะเทือนใจ

ชายหนุ่มเหลือบมองมารดาผู้ซึ่งเมื่อครู่เขาอบลั่งเกตพบทำที่ต่อต้านคำพูดสรรเสริญของบิดาที่มีต่อน้องสาวผู้ล่วงลับอย่างไม่อาจซ่อนความรู้สึกได้ จนบัดนี้มารดาของเขายังยืนตัวแข็งเหยียดริมฝีปากจนเกือบเป็นเส้นตรง บ่งบอกถึงสภาพอารมณ์ชั่วตรงข้ามจากบุคคลอื่นอย่างสิ้นเชิง

เขาเดาว่ามารดาของเขาคงรู้สึกเหมือนถูกผู้เป็นบิดาทักหลัง เพราะขณะที่เธอบริภาษน้องสาวว่าเป็นพวกคอมมิวนิสต์หลงผิด ผู้เป็นบิดากลับกล่าวสรรเสริญในที่สาธารณะว่าภูมิใจในการกระทำนั้น

“ไม่ได้เห็นคุณลุงคุณป้ายิ้มร่าอย่างนี้มานานแล้วนะ คิ” ชมพูนุทหันไปชวนเพื่อนหญิงที่ยืนหน้าบึ้งตึงอยู่ข้างๆ คุย ในฐานะเพื่อนสนิทในวัยเด็กของศศิวารและรู้จักแสงระวีผู้เป็นน้องสาวเป็นอย่างดี เธอถือว่าการอาสาเป็นผู้จัดการมูลนิธิแสงระวีเป็นการทำหน้าที่ที่พี่สาวเพื่อนที่ดีที่สุด แม้ว่าเพื่อนเก่าแก่อ่างศศิวารจะไม่พอใจและขัดขวางเต็มกำลังถึงขั้นประกาศว่าจะตัดขาดความเป็นเพื่อนก็ตาม

“ปลื้มอกปลื้มใจที่ได้เปิดมูลนิธิให้ลูกสาวคนโปรด!” ศศิวารกระแทกเสียงพลางตัวดสายตามองสามีที่ยืนจับไวน์ท่าทางสบายอารมณ์อยู่ข้างๆ

ผู้ถูกพาดพิงหันมาสบตาเอาเรื่องของเธอแล้วเมินหนึ่ราวกับปล่อยให้คำพูดของเธอผ่านไปเสียเฉยๆ ซึ่งก็ยิ่งกระตุ้นอารมณ์โกรธให้พลุ่งพล่านยิ่งขึ้น แม้คนภายนอกจะดูว่าเขาเป็นผู้ชายที่เป็นสุภาพบุรุษ รักและให้เกียรติภรรยาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แต่เธอรู้ดีว่านั่นเป็นเพียงหน้ากากที่เขาสวมใส่จนเคยชิน ยามใดที่มีคนชื่นชมเธอว่าเป็นผู้หญิงเก่งและแกร่ง เขาจะแอบหัวเราะเยาะเธออยู่ในใจ

“คนบ้านนี้ไม่เคยมีใครลืมย้ายแสงแสนดีสักคน!”

“คิ...” ชมพูนุทลากเสียงพลางขยิบตาเตือนให้รู้ว่าภาครยืนอยู่ข้างๆ

ศศิวารทำเสียงขึ้นจมูกอย่างชัดใจ รอบกายเธอมีแต่คนที่ไม่ได้ตั้งใจ และทำให้อารมณ์เสีย หลังจากรับรู้เรื่องน้ำสาวที่หายสาบสูญ แม้จะไม่ออกปากถามตรงๆ เพราะรู้ว่าจะไม่ได้รับคำตอบ และอาจจะถูกดูแคลน แต่ภากรมักลอบมองเธออย่างสงสัยจนนำโมโห

“บอกไว้ก่อนนะว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะยอมมาทำอะไรเง่าแบบนี้ อย่าให้รู้ล่ะว่าเธอชวนลูกพี่ฉันมาวุ่นวายกับมูลนิธิบ้าง นี่อีก” ศศิวารพูดเสียงดังอย่างจงใจให้ทั้งสามีและลูกชายได้ยินแล้วเดินกระแทกเท้าจากไป

“แม่กับน้ำแสงมีปัญหาอะไรกันหรือครับ ทำท่าทางเหมือนเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมาแต่ชาติปางก่อน” ภากรหันมาถามผู้เป็นบิดา

“ไม่มีอะไรหรอกลูก ก็แค่ปรับจรรยาแบบพี่น้องผู้หญิงนะ อย่าไปสนใจเลย”

“คนตายในป่าตั้งแต่อายุยังน้อยอย่างน้ำแสงมีอะไรให้คนอย่างคุณศศิวาร นนทวิทย์ อัจฉาหรือครับ”

ชมพูนุทและจิรายุสบตากัน จากนั้นชมพูนุทก็เบี่ยงเบนความสนใจด้วยการพยักพยัดไปที่เวทีที่พิธีกรกำลังประกาศเชิญประธานมูลนิธิ คณะกรรมการบริหารมูลนิธิ และแขกผู้มีเกียรติไปถ่ายรูปร่วมกัน

ทุกคนเดินไปที่หน้าเวที ยกเว้น ศศิวาร นนทวิทย์ รองประธานมูลนิธิที่แม้พิธีกรจะประกาศเชิญผ่านไมโครโฟนอีกครั้งก็ยังไม่ยอมขยับ แต่โบกมือให้ถ่ายรูปโดยไม่ต้องมีเธอ

ภากรเดินเข้าไปร่วมถ่ายรูปหมู่โดยยืนอยู่ข้างสองสามีภรรยา เพื่อนเก่าของคุณตาคุณยาย

“ยายแสงนี่อภัพจังเลยนะ หน้าตาก็เรียบๆ เรียบทั้งนั้นๆ ลูพี่สาวไม่ได้สักอย่าง แล้วยังต้องจากไปก่อนวัยอันควรเสียอีก” หญิงชราหันไปพูดกับสามี แต่เมื่อเห็นชายหนุ่มรุ่นหลานอย่างภากรมองมาอย่างสนใจ ก็ขยับตาแล้วรีบดึงมือสามีเดินจากไป

เป็นท่าที่ที่ทำให้ชายหนุ่มยิ่งสงสัย...ทำราวกับว่าการพูดถึงแสงระวีต่อหน้าคนในครอบครัวเป็นเรื่องต้องห้ามอย่างนั้นแหละ

พิธีเปิดอย่างเป็นทางการเสร็จสิ้นลงสักพักหนึ่งแล้ว แต่แขกเหรื่อยังเตร็ดเตร่พูดคุยกันอย่างออกรส คนเก่าคนแก่รุ่นพลเอกทินกรและคุณหญิงเดือนดาราจับกลุ่มกันรำลึกอดีตเมื่อครั้งยังรุ่งโรจน์ หรือไม่ก็คุยเรื่องสุขภาพและลูกหลาน วัลย์กลางคนรุ่นศศิวิมลและจิรายุซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในแวดวงธุรกิจอุตสาหกรรมคุยถึงแนวโน้มธุรกิจใหม่ๆ ส่วนคนวัยหนุ่มสาวจับกลุ่มคุยกันเรื่องแฟชั่นและการท่องเที่ยว สถานที่ที่รื่นรมย์สวยงามและความเป็นงานการกุศลสร้างบรรยากาศที่รื่นรมย์ไม่น้อย

ศศิวิมลเดินออกจากกลุ่มเพื่อนร่วมวงการธุรกิจมายืนดูบรรยากาศในงานอย่างไม่สออารมณ์ และก็ยังอารมณ์เสียเมื่อคิดว่าคนเหล่านี้ต่างมาชื่นชมยินดีกับเจ้าของมูลนิธิซึ่งไม่ได้สร้างความดีงามใดๆ ให้นำระลึกถึงเลยสักนิด

“ฉันกลับละนะ” ศศิวิมลเดินมาบอกชมพูนุทที่ยืนอยู่ในกลุ่มครอบครัวของเธอ แต่เมื่อผู้เป็นมารดาหันมาส่งสายตาปราโมทย์ก็กระแทกเสียงพูดเบาๆ พอได้ยินกันสองคนแต่เข้มขุ่นว่า

“เธอก็รู้ว่าฉันไม่ได้ซาบซึ้งกับมูลนิธินี้นักหรอก” ปากพูดกับเพื่อนแต่เป้าหมายอยู่ที่ผู้เป็นมารดา “บอกแล้วว่าใครอยากไปบ่าบก็ทำไป แต่คนอย่างศศิวิมลไม่เคยเสียเวลาให้อึดอัดที่ไม่ได้ทำผิดกับใคร และไม่ยกไฟส่องหน้ากาสเสแสร้งว่ารักน้องเสียเต็มประดา”

“คุณศิ!” จิรายุหันมาปราโมทย์ทั้งน้ำเสียงและแววตา เขาเริ่มเหลืออดที่เธอเอาแต่ระบายอารมณ์คุกรุ่นใส่คนรอบข้างโดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมแต่ภรรยากลับตัวดสายตาคมกริบราวกับคมดาบที่เพิ่งผ่านการลับเข้าไปใส่

“จะให้ฉันพูดอีกกี่ครั้งว่าพวกเราไม่มีอะไรต้องไปบ่าบให้ยายแสงเขาต่างหากล่ะที่ต้องไปบ่าบให้พวกเรา”

“น้ำแสงทำอะไรหรือครับ” ภากรอดรหนไม่ไหวจนต้องออกปากถามต่อหน้ามารดา ทั้งๆ ที่รู้ว่าผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร

ศศิวารตัวต้อยตาชุ่นขวางและวาวับมามองชายหนุ่ม

“ไม่ใช่เรื่องที่เธอต้องสนใจ อย่าถามและอย่าสนใจเรื่องนี้อีก” ศศิวารออกคำสั่งเสียงห้วนชุ่น แต่เมื่อเห็นสายตาประหลาดใจแกมสงสัยของบุตรชายก็กำมือแน่นหายใจถี่

“ฉันจะไปรอที่รถ”

“แต่ฉันจะอยู่ที่นี้จนแขกกลับหมดแล้ว” คุณหญิงเดือนดาราสวนกลับพลางประสานสายตาเอาเรื่องของลูกสาว สุดท้ายฝ่ายลูกสาวก็ถอนสายตาและหมุนตัวเดินกระแทกเท้าออกไป

ภากรมองตามมารดาจนลับตา เขาไม่เคยเห็นมารดาโกรธรุนแรงกับเรื่องใดมากเท่านี้มาก่อน และเป็นการโกรธเรื่องเดียวกันซ้ำๆ ซึ่งบ่งบอกว่ามารดาเขาควบคุมอารมณ์ไม่ได้เอาเสียเลย เป็นท่าที่ที่กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเขาเป็นทวีคูณ

สองหนุ่มสาวยืนอยู่ที่ริมสวนห่างจากบริเวณงานเลี้ยงหลายสิบเมตร พวกเขากำลังมองดูความเป็นไปภายในงานอย่างสังเกตุสังกา แต่แล้วจู่ๆ เจ้าของบ้านในชุดผ้าไหมสีงาช้างก็เดินตรงรี่มาหาเขาและเธอภายในเวลาไม่ถึงนาที ซึ่งหากหลีกเลี่ยงก็เท่ากับการวิ่งหนี เมื่อเผชิญหน้ากัน อาสาสมัครทั้งสองจึงได้แต่ยืนนิ่งซึ่งทำอะไรไม่ถูก

“พวกเธอเป็นใคร มายืนทำอะไรที่นี่” ศศิวารถามพลางกวาดตามองตั้งแต่หัวจดเท้า...ฝ่ายหญิงสวมเอี๊ยมยีนขาวทับเสื้อยืตรูปแขนสั้นสีขาวย ฝ่ายชายสวมเสื้อยืตอสูรกีเสื้อแวตล่อมและกางเกงยีนเก่าๆ...เป็นเครื่องแต่งกายที่แตกต่างกันลิบลับกับที่เธอเพิ่งเดินจากมาและกระตุ้นความหงุดหงิด

“พวกเรามาส่งน้ำแข็งค่ะ” นิกก็รีบกำหมำงุดพลางพิมพ์คำตอบคำถาม

“งั้นก็เข้าไปในครัวสิ แต่งตัวอย่างนี้มายืนเกะกะ เสียลูกงานฉันหมด ไม่รู้ว่าจะไรควรไม่ควรหรือไง”

ชายหนุ่มจ้องหน้าผู้พูดเขม็ง เขาไม่ได้เตรียมตัวสำหรับการเผชิญหน้ากับหญิงวัยกลางคนคนนี้นมาก่อน เขารู้ว่าเขาคือ ศศิวาร นนทวิทย์ เจ้าของอาณาจักรธุรกิจหมิ่นล้านที่มีกิตติศัพท์ด้านความงาม ฉลาด และแข็งแกร่งแห่งวงการธุรกิจอุตสาหกรรม เมื่อเธอมายืนอยู่ตรงหน้า เขาก็รู้สึกได้ถึงพลังอำนาจที่มากกว่าเสียงลือเสียงเล่าอ้างและการมองเห็นจากมุมห้องในเรือนหนังสือยิ่งนัก สายตาคมที่ตัวดมองผ่านไปหน้าไปยังเครื่องแต่งกายของเขานั้นคมกริบราวกับคมดาบที่เพิ่งลับด้วยหินชั้นดีมาสดๆ ร้อนๆ มันทำให้เขารู้สึกอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออกเลยทีเดียว

“จ้องฉันทำไม” ศศิวารถามเสียงขุ่น “ฉันพูดอะไรผิด ไม่เห็นหรือไรว่างานนี้เขกเขาใส่สูทใส่เดรสหรูหราทั้งนั้น ฉันไม่แฮปปี้กับการทำงาน ไม่มีอาชีพแบบนี้ละ”

“ผมแค่มาส่งน้ำแข็ง และกำลังจะไป” ชายหนุ่มพูดเสียงแข็ง

นิกก็กระตุกมือเพื่อนชาย

“รีบไปกันเถอะ ยังต้องไปส่งอีกหลายที่”

เจ้าของบ้านสะบัดหน้าหนีแล้วเดินออกไปก่อนที่สองหนุ่มสาวจะเคลื่อนตัวเสียอีก

สองหนุ่มสาวหันมามองหน้ากันแล้วนั่งลงไปชั่วคราว ต่างฝ่ายต่างตกใจและคาดไม่ถึงกับการต้องเผชิญหน้ากับ ศศิวาร นนทวิทย์

“เขาเห็นหน้าเราชัดๆ เลยนะ” นิกก็มีสีหน้ากังวล “ดีนะที่ไม่ได้บอกว่าเป็นอาสาสมัคร”

“เขาไม่ได้มองหน้าเราหรอก เขาเห็นแต่เสื้อผ้าที่เราใส่” นานานพูดอย่างเจ็บใจ เจ็บใจที่เธอดูคนแค่เพียงภายนอก และเจ็บใจตัวเองที่มัวแต่ตกตะลึงจนนึกคำโต้ตอบที่เจ็บแสบไม่ทัน “กลัวงานลวงโลกเสียลูก เฮอะ! สุดยอดคนรวนนิสัยแย่มากจริงๆ แบบจริงๆ”

“ใจเย็นๆ น้า เราก็ไม่ได้หวังว่าเขาจะเป็นผู้ใหญ่นี้”

“ก็ใช่ ผู้หญิงคนนี้ร้ายากกว่าที่คิด”

นิกก็มองหน้าเพื่อนชายอย่างเห็นใจ เขาไม่ควรเชยฐหน้ากับผู้หญิงคนนี้เลยจริงๆ

ระหว่างทางกลับบ้าน บรรยากาศภายในรถเงียบจนน่าอึดอัด ดูเหมือนพลังอารมณ์เชิงลบของศศิวารที่ส่งผ่านท่ามกลางตัวตรงคอแข็งและหายใจแรงจะแผ่กระจายกลับทับบรรยากาศที่หน้าปัดยีนดีในการเปิดตัวมูลนิธิของครอบครัวจนหมดสิ้น

เมื่อรถแล่นมาจอดหน้าบ้าน ภากรมองตามหลังมรดาที่เดินขึ้นห้องพักชั้นบน ส่วนผู้เป็นบิดาอาสาเซ็นรถพาคุณยายเข้าบ้าน ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาคุ้นตมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่จำความได้ ผู้เป็นมรดาทักมูมเชยฐให้แก่งานราวกับลืมไปว่ามีลูกชายที่ต้องดูแล ปล่อยให้ภากรหน้าที่การดูแลเขาตกอยู่กับผู้เป็นบิดาและตากับยาย เขารู้สึกได้ถึงความเศร้าและสงสารเมื่อคนเหล่านี้ทอดสายตามองมายังเขา

บรรยากาศเช่นนี้เองที่ทำให้เขากลายเป็นคนที่ชอบแยกตัวจากสังคม ชอบอยู่คนเดียว ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ทั้งเพื่อการทำงานและกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ จนทั้งบรรการและปาริฉัตรเคยบอกว่าเขาปฏิบัติสัมพันธ์กับคอมพิวเตอร์มากกว่าคนเป็นๆ จนขาดทักษะเรื่องการเข้าสังคมไปเสียแล้ว

เสียงแก้วแตกกระจายดังมาจากชั้นบนทำให้ทุกคนหันไปมองต้นเสียงด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก ดูเหมือนต่างคนต่างมีความรู้สึกในใจ แต่ก็เลือกที่จะวางเฉยเหมือนไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น

“ไม่ไปคุยกับคิเขาหน่อยหรือ ปลอบเขาหน่อยว่าเรื่องของแสงจะจบลงแค่นี้” พลเอกทินกรออกปากกับลูกเขยอย่างเกรงอกเกรงใจ

จิรายุมีสีหน้าอึดอัดใจ แม้จะเป็นการออกปากเชิงขอร้อง แต่เขารู้ดีว่า

นั่นเป็นคำสั่งทางอ้อม แม้พลเอกทินกรจะไม่มีตำแหน่งสำคัญในกองทัพแล้ว แต่เขาก็ยังเกรงใจพ่อตาผู้อุปถัมภ์อย่างเสมอต้นเสมอปลาย แล้วจิรายุก็เดินจากไปท่ามกลางสายตาเห็นใจของบุตรชาย

จิรายุยืนเคาะประตูเรียกภรรยาอยู่นานแต่ไม่ได้ยินเสียงตอบ เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็พบเศษแก้วแตกกระจายที่บริเวณหน้าประตู และที่ปลายเตียง ศศิวารยืนกอดอกหน้าบึ้งตึงและหายใจแรงๆ มองมาด้วยสายตาคมกริบเหมือนแม่เสือยี่หระอตะบับเหยื่อ

“ฉันต้องการให้มันจบลงวันนี้ คุณมีหน้าที่กันภากรออกมาให้พ้นจากมูลนิธิบ้านอนันต์”

“ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงเก่งหัวใจแกร่งอย่างคุณศศิวารจะกลัวจนไม่กล้า แม้แต่จะเอ่ยชื่อน้องสาวตัวเอง”

“คุณอยู่!”

“คนฉลาดอย่างคุณน่าจะรู้ว่าสิ่งที่จะทำให้ภากรสงบและอยากรู้ อยากเห็นเรื่องน่าของเขาที่สุดก็คือทำที่เหมือนแตนถูกเหยี่ยวรังของคุณนั่นแหละ ถ้าเขาอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาจริงๆ เราจะไม่มีวันกันเขาออกจากเรื่องนี้ได้ และคนที่ต้องรับผิดชอบคือคุณ ไม่ใช่ผม”

“อย่ายั่วฉันนะ!” ศศิวารชูพ้อเหมือนแมงเตريمฉก “คุณก็รู้ว่าคนไร้หัวใจอย่างฉันทำได้ทุกอย่างและทนได้ทุกสถานการณ์ แต่พ่อพระอย่างคุณคงไม่อยากให้ภากรเจ็บปวดหรอกนะ” เอ่ยพลางสบตาสามีด้วยแววตาท้าทาย เธอรู้จักเขาดีพอๆ กับที่เธอรู้จักเธอนั่นแหละ ต่างกันตรงที่เธอมักนำสิ่งที่เธอรู้เกี่ยวกับเขามาเป็นเครื่องมือกดดันให้เขาทำตามความปรารถนาของเธอเสมอ

คำพูดของเธอเป็นเชื้อไฟจุดอารมณ์โกรธของเขาลุกโชน ทุกครั้งที่เธอสร้างเรื่องहुดหงิดกระทบใจ เขามักจะเก็บความรู้สึกไว้ในใจ แต่ครั้งนี้เธอทำเกินไปแล้ว

“พ่อคุณให้ผมมาบอกว่าเรื่องของแสงจะจบลงแค่นี้ แต่ผมว่าคนที่จะไม่ยอมให้จบก็คือคุณ”

“คุณคิดว่าฉันอยากได้ยินชื่อ อยากนึกถึงมันนักหรือไง!”

“คิ คุณได้ทุกอย่าง แต่แสงไม่เหลืออะไรเลย เขาตายไปแล้ว หยุดทำร้ายคนรอบตัวคุณเพื่อส่งผ่านความเจ็บปวดนี้ไปให้คนที่ไม่มีตัวตนได้แล้ว”

“อย่ามาพูดแบบนี้ให้ฉันได้ยินนะ! คุณรู้ว่ามันได้ทุกอย่างที่มันต้องการ แล้วทั้งปัญหาทุกอย่างไว้ที่ฉัน ทำไมทุกคนถึงมองว่ามันไม่เหลืออะไร ทำไมถึงมองว่ามันเป็นนางเอกแต่ฉันเป็นนางร้าย ฉันต่างหากล่ะที่ไม่เหลืออะไร” ศศิวารตะเบ็งเสียงแหลมอย่างไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ หากมีสิ่งของอยู่ใกล้มือ เธอคงขว้างใส่เขาไปแล้ว

“พอเถอะ คิ ยิงรื้อฟื้น แผลยิ่งเปิด และคนที่เจ็บปวดก็คือคุณ”

“ไม่ใช่ฉันคนเดียวแน่ ถ้ามีคนเปิดแผล ถ้าฉันเจ็บ ทุกคนก็ต้องเจ็บ!”

จिरายุมองหน้าภรรยาเหมือนมองคนเสียชีวิต ศศิวารเคยเป็นนักวางแผนชั้นเลิศที่ตัดสินใจบนพื้นฐานของข้อมูลและเหตุผลจนทำให้เธอกลายเป็นนักธุรกิจอุตสาหกรรมหญิงผู้ยิ่งใหญ่ แต่ตอนนี้เธอกำลังทำตัวเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ที่ไร้เหตุผล

“ฟังนะ คิ ตลอดสามสิบปีที่ผ่านมา ผมยอมใช้ชีวิตเหมือนผู้ชายซื้อบ่อนที่ยอมให้คุณจุมูกเพื่อปกป้องภรรยา แต่ถ้าคุณจะทำลายสิ่งที่ผมทุ่มเทมาเกินครึ่งชีวิต ผมก็จะทำลายคุณให้ไม่เหลืออะไรเหมือนกัน”

“คุณจะทำอะไรฉันได้! คนขี้แพ้อย่างคุณจะทำอะไรฉันได้!” ศศิวารตะเบ็งเสียงแหลมตอบโต้ ขณะที่อีกฝ่ายเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

ภาครเดินผลจากหน้าประตูห้องของมารดาด้วยฝีเท้าที่เงียบกริบ แต่ในโลกกลับตื่นแรงเหมือนมีกลองมโหระทึกตีระรัว ความสงสัยและหวังใย

ในพฤติกรรมของมารดาชักนำให้เขาก้าวเข้ามาที่นี้ หวังจะได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับนางสาว แต่กลับกลายเป็นว่าเขาเป็นตัวละครหลักอยู่ในความขัดแย้งที่รุนแรงครั้งนี้

เขาไม่เข้าใจว่าคนทั้งคู่พูดเรื่องอะไร ทำไมเขาจึงเป็นเป้าหมายที่มารดานำไปเชื่อมโยงกับนางสาวที่เขาเพิ่งรับรู้ว่ามีตัวตนเมื่อไม่นานมานี้ ที่นางสงสัยและน่าตื่นเต้นระทึกใจยิ่งกว่าคือคำประกาศกร้าวของบิดาผู้ใจดีของเขา ที่บอกว่าจะทำลายมารดาของเขาไม่ให้เหลืออะไรเพื่อปกป้องเขา

เขานึกไม่ออกว่าจะมีภัยร้ายแรงอะไรที่จะทำอันตรายชายหนุ่มวัยต้นสามสิบอย่างเขาจนกระทั่งผู้เป็นบิดาต้องกระโดดเข้ามาปกป้องโดยเอาความสัมพันธ์ในชีวิตคู่อันยาวนานกว่าสามสิบปีและบริษัทมูลค่านับหมื่นล้านบาทมาเป็นเดิมพัน

แม้จะรู้ว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ไม่หวานชื่นและราบรื่นนัก แต่เขาก็ไม่ยอมให้บิดามารดาต้องเลิกรากันโดยมีคนที่ยังตายไปแล้วเป็นสาเหตุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นสาเหตุกลับที่เขาไม่รู้ว่าคืออะไร ซึ่งทำให้เขาอึดอัดใจยิ่งนัก

เขาวนนึกถึงอาสาสมัครสาวผู้กล้าประกาศตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นท่าทีของคนในครอบครัวเขาว่า ‘มีลับลมคมใน’ เธออาจมีสัญชาติญาณของนักร้องอย่างที่คุยไว้จริงๆ และถ้ามาได้ยินการสนทนาระหว่างพ่อกับแม่เขาในวันนี้เธออาจจับพิรุณหรือเชื่อมโยงบางอย่างได้มากกว่าคนที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างเขาเป็นแน่

ว่าแต่ว่าเขาพร้อมหรือไม่ที่จะนำเรื่องภายในครอบครัวออกไปให้อาสาสมัครที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าคนนั้นรับรู้

คุณหญิงเดือนดาราเหลือบมองหลานชายที่เดินเข้ามาในห้องด้วยสีหน้าครุ่นคิด เขาเดินมานั่งอยู่ข้างๆ เอื้อมมือมาจับมือเธอ หลบตาลงต่ำ และหายใจเข้าออกยาวๆ อย่างเงียบๆ

ภากรมักยึดห้องที่เงียบสงบของผู้เป็นยายเป็นที่พึ่งเสมอมา แม้จะโตเกินกว่าจะพุ่งเข้ามาซบตักผู้เป็นยายที่มักนั่งอยู่บนรถเข็นแล้ว แต่เขาก็ยังต้องการสัมผัสที่อ่อนโยนอยู่นั่นเอง

“เขาทะเลาะกันเรื่องมูลนิธิ แต่ทำไมแม่ต้องสั่งให้พ่อกันผมออกจากมูลนิธิล่ะครับคุณยาย”

ผู้เป็นยายบีบมือหลานชาย สายตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

“เราคงไม่อยากให้เรามาเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องละมัง แม่เขาก็มีโน่นมีนี่ให้ทำอยู่เรื่อยๆ ไม่ใช่หรือ ชินมัวมายุ่งเรื่องมูลนิธิ เดียวก็ไม่มีเวลาไปเทกโอเวอร์บริษัทโน่นนี่นั่นกันพอดี แล้วก็คงไม่มีสองแม่ลูกจอมเขมือบกันละคราวนี้” แม้จะกล่าวตืดตลก แต่ก็มิมีน้ำเสียงประชดประชันอยู่ในที่ บ่งบอกว่าไม่ชอบใจวิธีการทำธุรกิจของบุตรสาวและหลานชายนัก

“ผมว่าไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ เป็นเพราะน้ำแสงมากกว่า คุณยายเล่าเรื่องน้ำแสงให้ผมฟังหน่อยสิครับ ทำไมแม่ถึงโกรธเกลียดน้ำแสงนักหนา”

ผู้เป็นยายทอดสายตามองมา แม้จะแอบเห็นสายตาสงสารและเวทนาจากผู้เป็นยายอยู่เสมอ แต่ครั้งนี้เขารู้สึกถึงความสงสารและเห็นใจ เข้มข้นกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

“น้ำแสงก็เป็นเด็กผู้หญิงธรรมดาที่แหละจ๊ะ เป็นคนร่าเริง ชอบอ่านหนังสือ ช่างคิด แต่เรียนไม่เก่งและไม่กล้าแสดงออกเหมือนแม่เราหรอก”

“น้ำแสงสวยมั๊ยครับ” เขาถามเพราะนึกถึงคำพูดของเพื่อนเก่าของครอบครัวที่ได้ยินในงานเปิดตัวมูลนิธิ

“เขาก็สวยในแบบของเขาจ๊ะ แต่ไม่สวยคมคล่องแคล่วปราดเปรียวเหมือนของแม่เราหรอก”

“น้ำนุทบอกว่าแม่เกลียดน้ำแสงเพราะปมอิจฉาแบบพี่น้องผู้หญิง

ส่วนใหญ่พวกผู้หญิงจะอิจฉากันเรื่องสวยๆ งามๆ ไม่ใช่หรือครับ ถ้าแม่สวยกว่าเก่งกว่าหน้าแสง ทำไมแม่ถึงโกรธแค้นหน้าแสงถึงขนาดนี้”

หญิงชราหนึ่งงันราวกับถูกคำพูดของหลานชายกระทบใจจนต้องเบือนหน้าหนี แต่สุดท้ายก็หันกลับมาพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบเชิงอธิบายว่า

“ไม่ใช่เรื่องอิจฉาริษยาอะไรหรอกลูก แม่เขาเป็นคนรักเกียรติ รักศักดิ์ศรีนะ จู่ๆ น้องสาวที่อยู่ในตระกูลนายทหารกลับไปเป็นคอมมิวนิสต์ ตอนนั้นคุณตาเป็นผู้บังคับบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ก็ไม่หน้าแสงเป็นเพื่อนเป็นไฟจนหน้ามืดตาลาย กินไม่ได้นอนไม่หลับ แม่เขาเป็นลูกพ่อเขารักคุณตามาก ก็เลยโกรธน้องตามไปด้วย ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้จริงๆ ภากรอย่าสนใจเรื่องนี้อีกเลยนะ อย่าพูดอย่าถามเรื่องหน้าแสงให้แม่เขาได้ยินอีก ยายขอร้อง”

“นอกจากความเป็นหน้าหลาน ยังมีเรื่องอื่นๆ ที่ผมเกี่ยวข้องกับหน้าแสงอีกหรือเปล่าครับ”

หญิงชราหันขวับมามอง

“ทำไมถามอย่างนี้ล่ะลูก”

“ผมได้ยินแม่สั่งให้พ่อกันผมออกจากมูลนิธิ และรู้ว่าถ้าพ่อไม่ทำแม่จะทำให้ทุกคนเจ็บ รวมทั้งผมด้วย พ่อเลยบอกว่าจะปกป้องผมทุกวิถีทาง”

หญิงชราหนึ่งไปชั่วขณะ ริมฝีปากที่เข้มแน่นบ่งบอกถึงอารมณ์ขุ่นมัวภายใน หากก็คลี่คลายในเวลาต่อมา

“ก็อย่างที่ยายบอก เขาอยากให้ภากรทุ่มเทความสนใจให้แก่งานที่บริษัทมากกว่า เพราะฉะนั้นก็ทำตามที่แม่เขาบอกเถอะ เรื่องมูลนิธิหน้าแสงนะไม่ต้องเป็นห่วง คุณตาและน้าหนูจะเป็นคนทำภารกิจนี้ให้เสร็จสิ้นเอง เชื่อยายนะ”

“ครับ” ชายหนุ่มรับปาก แม้นใจจะไม่คล้อยตาม การถามถึงสองครั้งสองคราแต่ได้คำตอบเดียวกันทำให้เขาตระหนักว่าผู้เป็นยายจะไม่มีวัน

เปิดปากบอกความขัดแย้งที่แท้จริงระหว่างลูกสาวทั้งสองคนเป็นแน่
เขาคงต้องหาคำตอบจากที่อื่น

๑

เป็นเรื่องปกติที่คนระดับผู้อำนวยการฝ่ายการเงินหรือซีเอฟโอของกลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมชั้นนำและเซียนหุ้นติดอันดับอย่าง ภากร นทวิทย์ จะมีนักข่าวติดต่อขอสัมภาษณ์มุมมองเกี่ยวกับการลงทุนอยู่เสมอ หากเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์กับชื่อเสียงและราคาหุ้นของบริษัทเขาจะยอมให้สัมภาษณ์ เช่นเดียวกับวันนี้ที่มีนักข่าวจากเว็บไซต์การลงทุนชื่อดังมาขอสัมภาษณ์เรื่องมุมมองต่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ในไตรมาสแรกของปี

ชายหนุ่มนี้หัวหน้าเมื่อเห็นนักข่าวสาวเดินเข้ามาพร้อมส่งยิ้มทักทายอย่างกระตือรือร้น เธอคืออาสาสมัครหมายเลขหนึ่งของมูลนิธิแสงระวี นั่นเอง วันนี้เธอดูแปลกตาในชุดสูทกระโปรงดูคล่องแคล่วและน่าเชื่อถือ เธอมาพร้อมกับช่างภาพหนุ่มร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อให้คิดว่าน่าจะเป็นนักกีฬาหรือบอดี้การ์ดมากกว่าช่างภาพ

วูบหนึ่งชายหนุ่มรู้สึกประหลาดใจแถมยินดี เมื่อคืนเขาอนไม่หลับเฝ้าแต่คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัว โดยเฉพาะความขัดแย้ง

รุนแรงระหว่างพ่อกับแม่ และพลอยนึกถึงเธอในฐานะผู้เสนอตัวสืบ
เรื่องราวภายในครอบครัวของเขา แล้วจู่ๆ เธอก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างไม่มีปี่
มีขลุ่ย แต่อีกใจหนึ่งก็กลับกังวล หากมารดาเขารู้ว่าอาสาสมัครของมูลนิธิ
แสงระวีบุกมาถึงที่ทำงาน จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ทันที

“คุณเป็นนักข่าวด้วยหรือ” เท่าที่จำได้เธอบอกว่าเธอรับงานแปล
หนังสือ ไม่ใช่นักข่าว

“ใช่ค่ะ เมื่อก่อนลืมบอก” หญิงสาวพูดยิ้มๆ เป็นรอยยิ้มที่เจ้าของห้อง
หนุ่มรู้สึกขัดตา เพราะมันให้ความรู้สึกขี้ขลาดประสาทและทำทนาย

“นี่ใคร” เขาถามถึงช่างภาพหนุ่มที่ยืนจังก้ำจ้องหน้าเขาเขม็งชวน
ให้อึดอัด

“นาธานค่ะ เขาเป็นช่างภาพ และเป็นอาสาสมัครของมูลนิธิแสงระวี
ด้วย”

“สวัสดีครับ” นาธานก้มศีรษะทักทายแทนการยกมือไหว้เพราะ
เห็นว่าเป็นคนวัยเดียวกัน

ภาครสบสายตาแข็งๆ คุณนั้นอย่างไม่สบอารมณ์นัก ทั้งในฐานะช่างภาพ
และอาสาสมัครมูลนิธิ เขาควรได้รับการเคารพมากกว่านี้ ที่สำคัญ เขาไม่คิด
ว่าอาสาสมัครคนนี้จะช่างภาพมืออาชีพ เขาอาจเป็นคนรักของนิกก็
ที่ติดสอยห้อยตามมาเป็นอาสาสมัครมูลนิธิแสงระวีและเป็นช่างภาพเพื่อ
เอาใจแฟน

“ดูเหมือนมูลนิธิผมจะโกอินเตอร์นะ มีแต่อาสาสมัครต่างชาติ
ไม่ต้องถ่ายภาพผมหรอก ผมมีภาพในสต็อกให้เลือก เต็มจะให้เลือกฯ
จัดให้”

“แต่ผมต้องทำหน้าที่ของผมครับ ผมเชื่อมั่นในฝีมือการถ่ายภาพ
ของผมมากกว่าภาพในสต็อกของคุณ และเจ้านายผมคงแอบปู้กว่าถ้าได้
ใช้รูปของคนของตัวเอง”

สองหนุ่มประสานสายตากัน ภาครรับรู้ถึงความทำทนายและการ

คุกคามจากสายตาคู่นั้น

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยบอกเจ้านายของคุณว่าผมไม่ให้สัมภาษณ์ เพราะผมไม่แฮปปี้ที่พวกคุณใช้วิธีการไม่โปร่งใสในการเข้ามาหาผม”

“ไม่โปร่งใส...คุณหมายความว่ายังไง”

“ก็ทำที่มาเป็นอาสาสมัครมูลนิธิเพื่อเข้าถึงผมไง” เขาเอ่ยพลางมองเลยไปที่อาสาสมัครสาวด้วย เขาเห็นช่างภาพหนุ่มหน้าแดงกำลังด้วยความโกรธ แต่นักข่าวสาวกลับทำราวกับไม่ได้ยินคำกล่าวหาของเขา หญิงสาวยังคงกวาดตามองไปรอบๆ ห้องทำงานของเขาด้วยสายตาระตือรือร้น

แน่นอนว่าเป็นห้องทำงานที่น่าตื่นตาตื่นใจสำหรับผู้พบเห็นครั้งแรก ห้องขนาดใหญ่ถูกตกแต่งด้วยสโตนโมเดิร์นสีขาวเงินดูสะอาดตา และทันสมัยด้วยเครื่องมีอเล็กทรอนิกส์ เช่น จอแอลซีดีขนาดใหญ่ที่ซ่อนอยู่ในผนังหลายเครื่องซึ่งกำลังรายงานข่าวหุ้นจากทั่วโลก สมกับเป็นห้องทำงานของนักบริหารเงินในบริษัทที่มีมูลค่าหมื่นล้าน และเป็นห้องทำงานของคุณชายสะอาดและเป็นโรคมุมิแพ่ขั้นรุนแรง

“ผมมาเป็นอาสาสมัครมูลนิธิแสงระวีเพราะต้องการทำห้องสมุดหนังสือเก่า ไม่ใช่เพราะคุณ” นาธานพูดเสียงแข็ง

“ออฟฟิศหรูจังคะ เฟอ์นิเจอร์แบรนด์ดังจากยุโรปทั้งนั้นเลย...แบบนี้ใช้มั๊ยที่เขาเรียกว่าสภาพแวดล้อมและสังคมที่ถูกจัดวาง” อาสาสมัครสาวพูดอีกเรื่อง

ชายหนุ่มนิ่งหน้า เขาไม่ออกว่าคนคู่นี้จะมาไม่ไหน

“หมายความว่ายังไง”

“หมายถึงแพทเทิร์นการใช้ชีวิตของคุณภากรไงคะ การใช้ชีวิตอยู่กับการงานและเพื่อนฝูงที่ผ่านการตรวจสอบจากครอบครัวแล้วว่าอยู่ในระดับเดียวกัน อีกหน่อยคุณก็คงจะแต่งงานกับคุณปาริฉัตรตามที่ผู้ใหญ่จัดวางไว้ แล้วใช้ชีวิตที่ถูกจัดวางไปเรื่อยๆ จนกว่า...”

“ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่ให้สัมภาษณ์!”

หญิงสาวไม่สะทกสะท้าน เธอกอดอกแล้วเดินกลับไปกลับมาระหว่าง จุดสองจุดหลายรอบแล้วพูดว่า

“มีคำภาษาจีนอยู่คำหนึ่งแปลเป็นไทยว่าสองจุดหนึ่งเส้น หมายถึง ชีวิตที่น่าเบื่อของคนที่มีชีวิตระหว่างบ้านกับที่ทำงาน”

คราวนี้ชายหนุ่มโกรธจนหน้าแดงก่ำ

“คิดว่าการใช้ชีวิตแบบอาสาสมัครที่ทำงานตื่นเต้นทำไปเรื่อยๆ เป็น โลกที่สมบูรณ์แบบหรือไง นั่นเป็นเพราะพวกคุณยังหาสิ่งที่ตัวเองต้องการ ไม่เจอต่างหากล่ะ”

“อืม...ก็เป็นไปได้ค่ะ ก็เองก็เคยนั่งถามตัวเองบ่อยๆ ว่ากำลังทำอะไร อยู่ แต่ไม่เป็นไร มาโพกัสที่เรื่องของคุณมากกว่า หรือคุณจะปฏิเสธว่า ชีวิตของคุณไม่ได้เป็นแบบสองจุดหนึ่งเส้น และไม่ได้ถูกจัดวาง”

“มันเรื่องของผม!”

“ไม่พูดเรื่องสองจุดหนึ่งเส้นและชีวิตจัดวางก็ได้ค่ะ” หญิงสาวตั้งใจ ทวนประเด็นเพื่อให้กระทบใจ “วันนี้เอาหนังสือมาให้ด้วยค่ะ” เธอเอ่ยพลาง ยื่นหนังสือ แต่หนุ่มสาว ที่เขียนโดย กฤษณมูรติ แปลโดย พงษา จันทรสันติ ไปตรงหน้าเขา

“ผมบอกคุณว่าผมจะอ่านหนังสือเล่มนี้หรือ”

“เปล่าค่ะ แต่ก็คิดว่าคุณควรอ่าน เพื่อทำความรู้จักกับน้าสาวคุณ ให้มากขึ้น”

“ทำงานอาสาของคุณไป อย่างมาอยู่กับเรื่องส่วนตัวของผมไม่อย่างนั้น ผมจะบอกน้าหนูว่าพวกคุณมาหาผมและสร้างเรื่องวุ่นวาย แล้วเตรียมตัว ออกจากการเป็นอาสาสมัครของมูลนิธิผมได้เลย” เขากวาดตาไปมอง อาสาสมัครหนุ่มเพื่อรวมเขาไว้ในคำพูดด้วย

“คิดว่าพวกเราอยากยุ่งกับเรื่องส่วนตัวไร้สาระของพวกคุณนัก หรือไง” อาสาสมัครหนุ่มตอบโต้ “เอ...หรือว่าคุณคุ้นเคยกับตารางและ กราฟิกราคาหุ้น รวมทั้งผลกำไรขาดทุนมากกว่าการอ่านหนังสือปรัชญา

ประมาณว่าอ่านยังไงก็อ่านไม่รู้เรื่อง เลยทำเป็นเล่นตัว ไม่ยอมรับหนังสือดี ๆ อย่างนี้”

ชายหนุ่มถลิ่งตาใส่ คนพวกนี้ทำราวกับเขาเป็นเพื่อนเล่น ทั่งๆ ที่ เป็นแค่อาสาสมัครในมูลนิธิที่เขาเป็นเจ้าของ

“ลองอ่านให้จบสิคะ แล้วจะรู้ว่าหนังสือเล่มนี้เปลี่ยนความคิดและชีวิตของคนหนุ่มสาวทั่วโลกได้ยังไง มันอาจจะเปลี่ยนชีวิตนักธุรกิจหมื่นล้านอย่างคุณเหมือนที่เคยเปลี่ยนน้ำคุณให้กลายเป็นนักปฏิวัติสังคมก็ได้ ลองดูบทนี้นะคะ ชื่อการศึกษาและชีวิต ก็อ่านเฉพาะตอนที่น้ำคุณให้ดาวไว้ให้ฟัง” หญิงสาวบอกพลางหยิบหนังสือมาเปิดและอ่านออกเสียงอย่างเป็นจังหวะจะโคนเหมือนอ่านสารคดีทางโทรทัศน์

“จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เธอจะเคยถามตัวเองหรือไม่ว่า เธอจะทำอะไรเมื่อโตขึ้น บางทีอาจจะเป็นการแต่งงาน และก่อนที่เธอจะรู้ตัว เธอก็จะกลายเป็นพ่อแม่คน เธอจะถูกงานอาชีพผูกมัดไว้อย่างเหนียวแน่น หรือไม่เธอก็จะชลุกอยู่แต่ในครัว เธอจะค่อยๆ ซบเซาร่วงโรยไปเป็นอันดับ นั่นคือความเป็นไปได้ทั้งหมดในชีวิตของเธอ หรือ เธอเคยถามปัญหาเหล่านี้กับตัวเองหรือไม่ หรือว่าไม่อยากจะถามหากว่าครอบครัวเธอร่ำรวย เธอก็จะได้เปรียบในทางฐานะที่มีความมั่นคง คุณพ่ออาจให้เธอทำงานสบายๆ อาจได้แต่งงานโดยจัดพิธีอย่างหรูหรา แต่แม้กระนั้นความเสื่อมโทรม ความร่วงโรยก็ยังคงมาเยือนเธออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”

“ออกไป!” เจ้าของห้องหนุ่มพูดเสียงแข็งสีหน้าจริงจัง เขาหมดความอดทนกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว

“คุณคิดว่าคุณเป็นใคร ไม่พอใจใครก็ไล่กันง่ายๆ อย่างนี้หรือ ไม่เป็นสุภาพบุรุษเอาเสียเลย” นานานพูดเสียงแข็งพอกัน

“ในห้องนี้ ในบริษัทนี้ และในมูลนิธินี้ ผมอาจจะไม่ใช่สุภาพบุรุษ แต่ผมเป็นนาย ผมจะไล่ใครออกก็ได้...คุณจุ่มเข้ามาพาแขกออกไปเดี๋ยวนี้

เลย” ตอนท้ายเขาคดอินเตอร์คอมบอกเลขานุการด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด และไม่นำพาต่อทำที่ประท้วงของคนทั้งคู่

สองหนุ่มสาวจ้องหน้าเขาเขม็ง ไม่คิดว่าจะถูกไล่ออกจากห้องซึ่งๆ หน้าเช่นนี้

“สักวันหนึ่ง อย่างมาขอความช่วยเหลือจากเราก็แล้วกัน” นาธาน กัดฟันพูด หากไม่ได้อยู่ในอาณาจักรของเขาซึ่งประกอบด้วยพนักงาน หลายน้อยคนและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกหลายสิบคน เขาจะ ชกหน้าผู้บริหารหนุ่มผู้จ้องมองคนนี้สักหมัด

“คุณคิดว่าคนอย่าง นายภากร นนทวิทย์ มีความจำเป็นต้องขอ ความช่วยเหลือจากอาสาสมัครอย่างพวกคุณหรือ เชิญ!” เขาผายมือใน จังหวะเดียวกับที่เลขานุการของเขาเปิดประตูห้องเข้ามาพอดี

ภากรกดโทร คัทพ์ที่ถึงชมพูทก่อนที่อาสาสมัครทั้งสองจะก้าวพ้น ห้องเสียอีก

“ผมอยากให้นำหนูปลตอาสาสมัครที่ชื่อนี้ก็กับนาธานออกจาก มูลนิธิของเรา”

“อ้าว! ทำไมละจ๊ะ”

เขาเล่าเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นให้ฟัง และสรุปว่าการมาของคนทั้งคู่ เป็นการละเมิดสิทธิ์ส่วนบุคคลและมีพฤติกรรมน่าสงสัยว่าคนพวกนี้เข้ามา ในมูลนิธิแสงระวีโดยมีเป้าหมายเพื่อเข้าถึงเขาและครอบครัว

“นำหนุต้องเข้าใจนะครับว่าคนระดับผมต้องระวังตัวเรื่องพวกนี้ ขนาดไหน” เขากล่าวตบท้ายด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เอ...ดูเหมือนจะเข้าใจผิดกันไปใหญ่โต เรื่องนี้นึกก็เขามาปรึกษากับน้ำ บอกว่าเจอในเรือนหนังสือของแสงระวี น้ำเป็นคนบอกให้เขาเอา หนังสือไปให้ภากรที่ออฟฟิสเอง น้ำบอกเขาว่าไม่อยากให้แจ้งผ่านเลขฯ ภากรว่ามาจากมูลนิธิ เพราะถ้ารู้คงไม่พอใจ แล้วนี่น้ำก็ไม่รู้หรอกนะว่า

เขาไปอ้างตัวเป็นนักข่าวกับช่างภาพ แต่ก็ถือว่าเขามีไหวพริบดีนะ”

“ทำไมผมต้องอ่านหนังสือเล่มนั้นด้วย”

“มันเป็นหนังสือที่ดี เป็นหนังสือที่ส่งผลสะท้อนทางความคิดให้แก่คนรุ่นนี้ น้ำเลื่อยอยากให้ภากรได้อ่าน จะได้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของแสงระวีไงจ๊ะ อย่างที่ภากรต้องการไง”

“แค่นั้นหรือครับ” เขาถามเพื่อเช็กว่านิกก็บอกรวมพูนุทเรื่องการค้นพบจดหมายน้อยในหนังสือเล่มนี้หรือไม่

“ใช่จ๊ะ มีอะไรหรือ”

“เปล่าครับ แต่ผมไม่ไว้ใจผู้หญิงคนนี้ เราไม่รู้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน เขารู้เรื่องส่วนตัวผมมากเกินไป เขาอาจจะเอาไปใช้หาผลประโยชน์ใส่ตัวได้ นานุทเล่าเรื่องส่วนตัวของผมให้เขาฟังหรือเปล่าครับ”

“เรื่องส่วนตัว...เช่นเรื่องอะไรจ๊ะ”

“เขาหาว่าผมอยู่ในสิ่งแวดล้อมและสังคมที่ถูกจัดวาง ทั้งเรื่องการทำงานและเพื่อนฝูง เขาหาว่าผมใช้ชีวิตแบบสองจุดหนึ่งเส้น แค่นบ้านกับที่ทำงาน ชีวิตผมไม่ได้น่าเบื่อหรือน่าสมเพชขนาดนั้นหรอกนะครับ”

ปลายสายนิ่งเงียบไปชั่วขณะ ตามด้วยเสียงหัวเราะขบขัน สร้างความขุ่นมัวให้ชายหนุ่มไม่น้อย

“น้ำไม่ได้เล่าอะไรให้เขาฟังเลยนะ นิกก็เป็นเด็กฉลาด ช่างสังเกต เห็นอะไรแฉกเดียวก็ตีความได้ เราไปทำอะไรให้เขาเห็นเข้าล่ะ”

“เปล่านี้ครับ บอกตรงๆ นะว่าผมไม่ไว้ใจคนคู่นี้ คนผู้ชายวางท่าเหมือนนักเลง ส่วนผู้หญิงก็ขี้โม้ เขาเคยคุยโม้ให้นานุทฟังมัยว่าเขามีทักษะนักสืบขั้นแนวหน้าของโลกสี่คนรวมกัน ทั้ง เซอร์ล็อก ไฮล์มส์ บัวเวิร์ด โคนัน และมามาโน เดอะ นัมเบอร์วัน เลดีส์ ดีเท็กทิฟ เอเจนซี แค่นี้เหยื่อกะพริบตาสองครั้ง ก็จับมาเป็นเงื่อนงำคลี่คลายคดีได้”

“แต่น้ำว่าเขาเป็นเด็กที่มีปฏิภาณไหวพริบดีนะ ความรู้ด้านหนังสือก็ดี ถ้าไม่มีสองคนนี้ ห้องสมุดหนังสือเก่าแสงระวีอาจจะไม่เสร็จนะ”

“น้ำหนักจะเอาเขาไว้ก็ได้ แต่ผมไม่ต้องการให้คนนอกอย่างเขามายุ่งเรื่องส่วนตัวของผม ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับมูลนิธิ ขอให้น้ำหนักติดต่อกับผมโดยตรง อย่าส่งอาสาสมัครคุณี่มาหาผม”

“น้ำหนักโทษ เห็นว่าเราเป็นมูลนิธิเล็กๆ แล้วหนักก็กับภาครัฐที่เคยเจอกันมาแล้ว เลยไม่ทันคิดเรื่องกฎระเบียบ”

“นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่าผมไม่อยากจะให้เรื่องนี้เข้าสู่แม่ผม ดูเหมือนแม่ผมจะไม่แฮปปี้กับการกลับมาของน้ำแสงสักเท่าไร ถ้ารู้เข้าแม่อาจจะพาลสั่งให้ผมถอนตัวจากตำแหน่งหรือปิดมูลนิธิไปเลยก็ได้ น้ำหนักเข้าใจนะครับ”

“จะ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น้ำระมัดระวังที่สุดเสียแหละ”

หลังจากวางสาย เขาเหลือบมองหนังสือเก่าเล่มเล็กตรงหน้า เขาทวนนึกถึงเนื้อหาที่เธออ่านแล้วนี่วหน้า เป็นอย่างที่เขาพูดจริงๆ...มันกระแทกหัวใจจนเจ็บจี๊ดเลยทีเดียว แต่ก็นั่นแหละ คนฉลาดอย่างเธอคงมีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเขาและครอบครัวอยู่ก่อนแล้ว จึงสามารถคัดเลือกเรื่องราวที่ตรงใจเขามาอ่านเพื่อเรียกร้องความสนใจและทำให้เขาหลงกลยอมให้เธอสืบเรื่องราวของแสงระวีซึ่งอาจจะซ่อนเป้าหมายบางอย่างไว้

เขาหยิบหนังสือขึ้นมาเปิดบทการศึกษาศึกษาและชีวิต พบข้อความที่มีรูปดาวในตอนเปิดและปิดประโยคอย่างที่เธอบอกไว้จริงๆ...เธออาจจะเป็นคนเขียนดาวนี้ขึ้นมาเองก็ได้

ในใจของชายหนุ่มกำลังต่อสู้กันอย่างหนัก ใจหนึ่งเขาอยากรู้เรื่องในอดีตของครอบครัว แต่อีกใจหนึ่งกลับแย้งให้ลบเรื่องนี้ออกจากใจเพื่อตัดปัญหาความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นกับมารดา แต่เห็นสิ่งอื่นใด ความอยากรู้อยากเห็นของเขาอาจเปิดทางให้ผู้ไม่หวังดีก้าวเข้ามาสร้างหายนะแก่ครอบครัวของเขาได้

สุดท้ายเขาก็วางหนังสือเล่มนั้นลงที่เดิม

หากต้องการสืบค้นความลับในอดีตของครอบครัว เขาจะเป็นคน

จัดการเอง เขาจะไม่ยอมหลงกลลูกไม้ต้นๆ แบบผู้ใหญ่หลอกเด็กของเด็ก
เมื่อวานขึ้นคนนี่ เธอต้องการรู้ความลับในครอบครัวของเขาอย่างกระตือ-
รือร้อนและออกนอกหน้าเกินไปจนน่าสงสัยว่าจะมีผลประโยชน์แอบแฝง

“นี่มันแดนสนธยาชัดๆ นายนั่นมันเลือดเย็นจนหน้าขนหัวลุก สุดยอด
เจ้าอารมณ์ บ้าอำนาจ และไร้เหตุผล นึกออกยากจะไล่ใครก็ไล่ นี่ถ้าเจอ
ตัวแม่ มีสาดน้ำหรือเขวี้ยงโทรศัพท์ใส่เลยหรือ” นาธานพูดอย่างฉุนเฉียว
ขณะสาวเท้าไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับเพื่อแลกบัตรประจำตัวประชาชนคืน

“เราถึงต้องเอาหนังสือดีๆ มาให้เขาอ่านไงล่ะ” หญิงสาวพูดเตือนสติ
ให้เขานึกถึงภารกิจที่มาในวันนี้ “อย่างน้อยเราก็คงรู้ว่าเราตีถูกจุดอ่อนเขาจริงๆ
ทั้งเรื่องสองจุดหนึ่งเส้นและสังคมที่ถูกจัดวาง”

“รู้ว่ามาทำอะไร แต่ขอบ่นหน่อยเถอะ ทำเป็นโกรธ ใหม่ๆ ที่ตัวเอง
ก็พอใจกับชีวิตที่ปลอดภัยในกำมือของแม่ และอยู่ในห้องทำงานที่สะอาด
เหมือนห้องปลอดเชื้อในโรงพยาบาล”

หญิงสาวหันกลับมามองหน้าเพื่อนชาย

“รู้ตัวมัยว่าพี่ธานต่อต้านเขาอย่างออกหน้าออกตา และตอนนี้กำลัง
หงุดหงิดใส่อารมณ์พอๆ กับคนคนนั้นเลยนะ เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“ไม่ชอบชู้หน้าเขา”

“อิจฉาเขาหรือ”

“ไม่ใช่ แต่เวทนา ไม่เห็นหรือว่าเขาถูกขังในกรงที่แม่เขาสรางขึ้น
และเขาก็ยี้มระรีนอยู่ในนั้นโดยไม่รู้ตัวว่ากำลังอยู่ในกรง”

“โกรธไปถึงคุณศศิวารเลยช้มัย”

ชายหนุ่มเม้มปากแน่นและพลอยกำมือแน่นไปด้วย นิกก็ท่ายใจ
ได้ถูกแฝงเลยทีเดียว หากมีใครสักคนต้องรับผิดชอบพฤติกรรมที่น่าเวทนา
ครั้งนี้ คนคนนั้นก็น่าจะเป็นคนที่เลี้ยงดูเขามานั่นเอง

“เรารีบไปให้พ้นจากที่นี่เถอะ ถ้าเจอคุณศศิวารแล้วเขาจำเราได้

ระเบิดลูกใหญ่ลงแน่” หญิงสาวเอ่ยพลางสวมเท้าไปที่เคาน์เตอร์

“เอ๊ะ!” ปาริฉัตรเดินออกมาสั่งงานพนักงานต้อนรับที่หน้าเคาน์เตอร์ และพบสองหนุ่มสาวเข้าพอดี แม้จะไม่วู้จักชื่อและมองเห็นในแสงสลัว แต่เธอจำผมชอยสั้นและดวงตาโตๆ คู่นี้ที่สะท้อนแสงส่องผ่านกระจก เข้าไปในเรือนหนังสือได้เป็นอย่างดี

นิกก็รีบก้มหน้า ส่วนนางานหันหน้าหนี พวกเขาจำหน้าผู้หญิงคนนี้ ได้ดีทีเดียว

“นักข่าวกับช่างภาพที่มาสัมภาษณ์คุณภาคร่ะ” พนักงานต้อนรับ ให้ข้อมูลพลางยื่นบัตรประจำตัวประชาชนคืน “นี่คุณปาริฉัตร ผู้อำนวยการ ฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ของกลุ่มบริษัทนนทวิทย์ค่ะ”

นิกก็รีบหยิบบัตรประจำตัวประชาชนใส่กระเป๋าถือแล้วจึงค่อย ยกมือไหว้

“สวยดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ เคยได้ยินชื่อคุณปาริฉัตรมานานแล้ว ค่ะ โอกาสหน้าจะขอนัดสัมภาษณ์ลงคอลัมน์ไลฟ์สไตล์ไฮโซนะคะ”

“นักข่าวกับช่างภาพ?” ปาริฉัตรเอ่ยพลางกวาดตามองสองหนุ่มสาว อย่างพินิจพิจารณา “ฉบับไหนคะ”

“เว็บไซต์อินไซด์เตอร์ส อินเวสเมนต์ค่ะ”

“แต่คุณเป็นอาสาสมัครของมูลนิธิแสงระวีนี่” เธอยังเชื่อมั่นในความทรงจำของตัวเอง

“ใช่แล้วค่ะ เราเป็นนักข่าวกับช่างภาพ และใช้เวลาว่างไปทำงานอาสาสมัครให้มูลนิธิแสงระวี”

ปาริฉัตรจ้องหน้านักข่าวสาวเขม็ง เป็นเรื่องบังเอิญที่เหลือเชื่อที่อาสาสมัครสาวซึ่งลุ่มลูกคลุกคลานอยู่ในเรือนหนังสือกับเลขานุการ มูลนิธิเมื่อวานนี้กลายเป็นนักข่าวสายการเงินการลงทุนที่มาสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการฝ่ายการเงินของบริษัทนี้ในวันรุ่งขึ้น

“รีบไปกันเถอะ ต้องไปต่ออีกงาน” นางานกระตุกแขนเพื่อนสาว

เขาไม่ชอบสายตาสงสัยและจับผิดของผู้หญิงคนนี้เลย ลางสังหรณ์บอกว่า
 ขึ้นอยู่บริเวณนี้ต่อไปอีกวันทีเดียว ผู้หญิงคนนี้จะไว้วางใจทำให้การ
 ลักลอบเข้ามาในบริษัทหนทวิทย์ของเขากลายเป็นเรื่องใหญ่แน่ๆ

“ต้องรีบไปต่ออีกงาน หรือกลัวจะถูกจับพิรุชได้กันแน่” ปารีฉัตร
 เชื้อมั่นในลางสังหรณ์ของตัวเอง และคิดว่าอาสาศัมครสองคนนี้เข้ามาที่
 มูลนิธิและที่นี้อย่างมีผลประโยชน์แอบแฝง

“นี่คุณจ้องจับผิดและป้ายความผิดให้ทุกคนที่เข้ามาวุ่นวายกับว่าที่
 สามีของคุณหรือ” นานานพูดเสียงห้วน

ปารีฉัตรตะลึงงันไปชั่วขณะ ไม่เคยเจอใครกล้าตั้งคำถามที่ไร้มารยาท
 เช่นนี้มาก่อน ทั้งสีหน้าและแววตาดุดันผสมกับร่างสูงใหญ่ของเขาทำให้
 เธอรู้สึกไม่ปลอดภัย

แล้วทั้งคู่ก็เดินออกไป ปารีฉัตรรีบหยิบโทรศัพท์มือถือมากดเบอร์
 ทำนประธานบริษัทด้วยมืออันสั่นเทา

วรการเดินเข้ามาในห้องทำงานของภากรด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม
 ตามสไตล์คนขี้เล่น ขณะที่เจ้าของห้องยังหน้าบึ้งด้วยความขุ่นมัวกับ
 พฤติกรรมของอาสาศัมครสาวผู้ไม่รู้กาลเทศะและมั่นใจในตัวเองจนเกินเหตุ
 เรื่องที่ยังค้างคาใจคือการกล่าวหาว่าสังคมและสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบ
 ของเขาเป็นสิ่งที่ถูก ‘จัดวาง’

“มีนักข่าวมาสัมภาษณ์หรือ”

“ไม่ใช่ นักข่าว แต่เป็นยานิกก็ อาสาศัมครที่มูลนิธิ” ภากรพูดอย่าง
 ไม่สบอารมณ์

“ว้าว! ผู้หญิงคนนี้เทอะ เป็นทั้งนักข่าวและอาสาศัมคร ไม่ตกเทรนต์
 คนรุ่นใหม่ นอกจากจะเก่งแล้วต้องมีจิตอาสาด้วย” วรการชะงักหน้าเข้าไป
 หาพลาญพูดด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม

“บอกแล้วไงว่าเขาไม่ได้เป็นนักขงนักข่าวอะไรทั้งนั้น เป็นแค่นักศึกษา

ที่ลับสนในตัวเอง เลยมาเป็นอาสาสมัครและปลอมตัวมาเป็นนักข่าวเพื่อเข้ามาหาฉัน ทั้งๆ ที่เมื่อวานเพิ่งบอกว่าอยากเป็นนักสืบ”

“เป็นนักสืบ?” วรการเลิกคิ้วสูง “ดูแต่ละอาชีพอ แสดงว่าเขาเป็นผู้หญิงชอบผจญภัย”

“เขาบอกว่าเขามีสัมฤทธิ์ผลตามนักสืบสี่คนรวมกัน เซอร์ล็อก โฮล์มส์ บัวโรต์ โคนัน และมามาโน เดอะ นัมเบอร์วัน เลดีส์ ดีเท็กทิฟ เอเจนซี เลยเสนอตัวสืบเรื่องน้ำแสง”

วรการระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นห้อง

“ฉันหายก็อนุญาตให้เขาเป็นนักสืบเรื่องน้ำแสงระวีแล้วละสิ” วรการรู้สึกประหลาดใจ ไม่คิดว่าคนอย่างภากรจะสนใจเรื่องราวของน้ำสาวที่เพิ่งปรากฏตัวตนเมื่อไม่กี่เดือนมานี้ และหากสนใจจริง เรื่องอย่างนี้ภากรต้องให้เขาเป็นผู้ดำเนินการมิใช่หรือ

“เปล่า”

“ฉันเขามาที่นี่ทำไม”

“น้ำหนูสั่งให้เอาหนังสือมาให้” ภากรตอบหัวนลั่นแล้วนั่งเงียบไป ในใจยังวนเวียนและหงุดหงิดอยู่กับเรื่องที่เธอทิ้งประเด็นไว้

“นายคิดว่าชีวิตของฉันกับนายเป็นชีวิตที่ถูกจัดวางมัย”

“หมายความว่ายังไง พรหมลิขิตตั้งั้นหรือ”

“ไม่ใช่ หมายถึงมีคนจัดวางให้ชีวิตเราต้องเป็นแบบนี้...แม้กับพ่อฉันเป็นคนจัดวางชีวิตฉันกับนาย”

วรการนั่งคิดเพียงชั่วครู่แล้วยกไหล่

“ชีวิตคนระดับเราล้วนถูกจัดวางด้วยกันทั้งนั้นแหละ เริ่มตั้งแต่เรียนอนุบาลที่ไหน เรียนมหาวิทยาลัยในเมืองไทยหรือเมืองนอก ทำงานที่ไหน แต่งงานกับใคร ถ้ามทำไม่”

“มีคนบอกว่าฉันอยู่ในสิ่งแวดล้อมและสังคมที่ถูกจัดวางไว้แล้ว เช่น เป็นเจ้าของกิจการ คบกับเพื่อนอย่างนายกับฉัตร และสุดท้ายก็คง

แต่งงานกับฉัตรตามระเบียบ”

“ใครบอก...ยายน้าก๊ิบจอมจู้จู้จี้จู้จี้หรือ”

เจ้าของห้องพัยกัหน้ารับแม่จะไม่ชอบสมญานามจู้จู้จี้จู้จี้ที่เริ่มติดปากญาติหนุ่มน้า เขาเหลือบตามองหนังสือเล่มเล็กบนโต๊ะอย่างไม่สออารมณ์ วรรณกรรมตาม

“หนังสืออะไร” เมื่อเห็นหน้าปกก็นิวหน้า แม่จะไม่เคยอ่านหนังสือของนักเขียนท่านนี้ แต่เขามีความรู้รอบตัวมากพอที่จะรู้ว่ากฤษณมูรติ เป็นนักปรัชญาและกวีชั้นครูที่แม่จะเป็นชาวอินเดีย แต่ก็มีผลงานที่ได้รับ การยอมรับในระดับโลก เขาไม่คิดว่าคนหนุ่มที่สนใจแต่เรื่องการลงทุนอย่างภาครจะสนใจอ่านหนังสือของนักปรัชญาท่านนี้

“หนังสือที่ทำให้หน้าแสงตัดลิ้นใจเข้าป่า น้าหนูให้ยายอาสาสมัครนั้นเอามาให้”

“เหอ...ทำไมต้องเอามาให้นายอ่านล่ะ”

“เขาบอกว่าในฐานะเลขาธิการมูลนิธิ ฉันน่าจะเข้าใจตัวตนของหน้าแสงมากกว่านี้...และน่าจะค้นหาเรื่องหน้าแสงได้จากหนังสือพวกนี้ นายลองอ่านตรงนี้สิ เขาบอกว่าหน้าแสงทำดาวไว้ และเป็นตอนหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของหน้าแสง”

วรรณกรรมอย่างตั้งใจ จากนั้นก็เงยหน้ามองภาคร แหวตาชี้เล่น เปลี่ยนเป็นจริงจั่งขึ้นมาทันที

“โดนวะ ไซเลย นายกับฉันใช้ชีวิตไปตามที่พ่อแม่หรือสังคมกำหนด บางทีฉันยังคิดเลยว่าทำไมเราถึงก้มหน้าก้มตาหาเงินกันจั่ง มีเงินเยอะ แต่ไม่รู้จะเอาเงินไปทำอะไรให้มันอึดอึดใจดี ฉันชอบหนังสือเล่มนี้วะ และซักจะชอบหน้าแสงระวีขึ้นมาแล้วสิ แต่ดูเหมือนแม่ยายไม่ปลื้มน้องสาวคนนี้นัก ได้ข่าวว่าได้ยื่นชื่อที่ไรเวงแตกทุกที”

“ก็เพราะอย่างนั้นแหละ ฉันถึงไม่ยอมยกให้แม่รู้ว่าน้าหนูทูล่งคนของมูลนิธิมาดูแลที่นี่”

“ว่าแต่ว่า...นายไม่ยอมรับหรือว่าทำไมแม่ยายถึงโกรธเกลียดหน้าแสง
 นักหนา” วรการชะงักงันหน้าเข้ามาใกล้และลดระดับเสียงลงราวกับกลัว
 มีคนแอบฟัง

ภาการจ้องหน้าญาติหนุ่ม เขาหวังว่ายายอาสาสมัครหมายเลขหนึ่ง
 นั้นคงไม่ฉวยโอกาสขายไอเดียเรื่องเป็นนักสืบมาสืบความลับในครอบครัว
 เขาไปทั่ว หากรู้ไม่ถึงหูของ ‘ต้นตอ’ อย่างมารดาเขาเข้า เธอจะถอยฉาก
 จากกรงเล็บนางเสือไม่ทัน

“ไม่เห็นแปลก ก็คุณตาเป็นทหารปราบพวกคอมมิวนิสต์ ส่วนหน้าแสง
 เป็นคอมมิวนิสต์ มันคงเป็นตลกร้ายที่ไม่มีใครอยากพูดถึง แต่ตอนนี้
 ไม่มีคอมมิวนิสต์แล้ว และคนที่เคยเข้าป่าก็เข้ามามีตำแหน่งใหญ่โตใน
 รัฐบาล คุณตาคุณยายก็เลิกกล่าวถึงลูกสาวขึ้นมา และความที่ร่ำรวย
 จนไม่รู้จะเอาเงินไปทำอะไร ก็เลยเอามาตั้งมูลนิธิให้ลูกสาว”

“นั่นมันเวอร์ชันผู้ใหญ่ออกเด็กวะ แต่ฉันว่ามันน่าจะมึะไรมาก
 กว่านั้น ไม่อย่างนั้นคนอย่างคุณป้าคงไม่เสียเวลาเสียอารมณ์กับเรื่องพวกนี้
 หรือ นายไม่ยอมรับหรือว่าอะไรทำให้คนหัวใจทมิฬอย่าง คุณศศิวาร
 นนทวิทย์ เต็มเป็นเจ้าเข้าได้ ลองให้นักสืบอาสาของเราลองทำงานดูก็
 ไม่เสียหายอะไรนี่นา”

“ไม่เอา ไม่อยากทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ อย่างบอกให้ใครรู้จะว่า
 ยายนิกก็มาที่นี่และเสนอตัวเป็นนักสืบ ฉันไม่ยอมรับเรื่องกับแม่ อย่างบอก
 แม่แต่กับจัตรา”

“เออน่า ฉันอยู่ข้างนาย ไม่เอานายไปรายงานคุณป้าเหมือนยายจัตรา
 อยู่แล้ว ว่าแต่ว่า...ถ้ายอมให้ยายนิกก็เป็นนักสืบ ขอเป็นลูกมีนักสืบ
 ด้วยคนนะ แบบว่า...สนใจนักสืบเป็นการส่วนตัวนะ”

“ไม่รู้หรือว่าเขามีคนคุม”

“ใคร”

“ชื่อนาธาน เป็นอาสาสมัครที่มูลนิธิเหมือนกัน วันนั้นมาในฐานะ

ช่างภาพ”

“เขบอกหรือว่าเขาเป็นแฟนกัน”

“ถ้าไม่ใช่แฟนกันคงไม่ดึงกันมาเป็นอาสาสมัคร คนที่มีการมีงานทำ และอายุขนาดนี้คงไม่ทำตัวเป็นอาสาสมัครเหมือนพวกนักศึกษาจบใหม่หรอก”

“มันก็ไม่แน่ เดียวนี้พวกผู้บริหารไปทำงานจิตอาสาเยอะแยะไป เขาเรียกว่าช่วยเติมเต็มจิตวิญญาณ เพราะงานบริหารนะมันหนักหนาแทบอ้วก เลยต้องหางานที่ชอบและทำเพื่อผู้อื่นมาช่วยแบ่งเบาความรู้สึก ส่วนเรื่องที่เขาจะเป็นอะไรกันนะ เรื่องอย่างนี้มาสมมุติเอาเองไม่ได้หรอก ถ้าเขาไม่บอก แสดงว่าหัวใจยังว่าง โอกาสยังเปิดสำหรับหนุ่มโมสต่ออย่างเรา”

“นายคนเดีวนะ ฉันไม่เกี่ยว”

“อ้าว! เห็นลั้มลูกคลุกคลานกันจนเป็นเหน็บ”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่มีวันยุ่งกับผู้หญิงคนนี้” ภาครพูดเสียงขุ่นอย่าง หงุดหงิด แคคิดว่าเขาต้องมีความสัมพันธ์กับคนไต่บังคับบัญชาที่รู้สึก พะอืดพะอม

“เออน่า... ล้อเล่น คุณภาคร นนทวิทย์ ไม่สนใจเรื่องหวานแหวว พวกนี้หรอก เพราะชีวิตเขาถูกจัดวางไว้ให้คู่กับยายฉัตรเสียแล้ว” วรการ ประชดประชันอย่างหมั่นไส้ โดยหารู้ไม่ว่ายิ่งพูดเรื่อง ‘ชีวิตที่ถูกจัดวาง’ ก็ยิ่ง ทำให้ญาติผู้พี่ทวนหนึ่งถึงหญิงสาวผู้จุดประเด็นด้วยความหงุดหงิดยิ่งนัก

ขณะที่สองหนุ่มกำลังคุยกันอย่างออกรส ศศิวารและปาริฉัตรก็ก้าว พรวดพราดเข้ามาในห้องโดยไม่เคาะประตู เห็นประกายตาวาวๆ เหมือน เต็น้ระบำได้ของปาริฉัตร สองหนุ่มก็เตาได้ไม่ยากกว่าชาวกรมมาของนักข่าว และช่างภาพไปถึงหูศศิวารเรียบร้อยแล้ว ปาริฉัตรทำหน้าที่ ‘พรายกระซิบ ขาว’ ประจำตัวศศิวารได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพดียิ่ง

“มาทำอะไรที่นี่ ไม่มีงานทำหรือไง” ศศิวารถามวรการด้วยน้ำเสียง

ตำหนิติเตียน แม้ว่าการและภากรจะเป็นหนึ่งในผู้บริหารระดับสูงของบริษัทมูลค่านับหมื่นล้าน แต่ศศิวารมักสอนสั่งหรือติเตียนพวกเขาเหมือนเป็นเด็กผู้ชายอยู่นั่นเอง ทั้งนี้เพราะคนหนึ่งเป็นลูกชาย ส่วนอีกคนเป็นหลานชายของสามีที่เธอปลุกปั้นมากับมือ

“มาคุยงานนะครับ” วรการตอบ

“เรื่องอะไร” ผู้เป็นมารดาหันไปจี้ถามลูกชาย ด้วยรู้ว่าภากรไม่ใช่คนที่คิดหาคำแก้ตัวได้ว่องไวเท่าญาติผู้น้องอย่างวรการที่มักจะใช้ความสามารถพิเศษด้านนี้ช่วยเหลือภากรให้พ้นจากการกวดขันอย่างเข้มงวดของเธอเสมอมา

ภากรนิ่งเงียบ รู้ว่าตอบไปมารดาก็ไม่เชื่อ และมีแต่จะถามย้อนกลับไปถึงกลับมาระหว่างเขากับวรการจนจนมุมในที่สุด

“ผู้หญิงกับผู้ชายที่มาหาเธอเมื่อไหร่เป็นใคร” ศศิวารป้อนคำถามต่อ

“นักข่าวกับช่างภาพครับ” วรการเป็นผู้ตอบแทน

“ไม่ใช่อาสาสมัครของมูลนิธิแสงระวีหรือ”

“ใช่ครับ” ภากรสารภาพท่ามกลางการเบิกตาประหลึงของวรการ เขารู้ดีว่าหากบอกว่าเป็นนักข่าว ผู้เป็นมารดาที่จะต้องถามต่อไปว่าชื่ออะไรจากฉบับไหน และโทรศัพท์กลับไปเช็คต้นสังกัดได้ภายในไม่กี่นาที ซึ่งนั่นจะทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายไปกันใหญ่

“เขามาทำไม ฉันสั่งไว้แล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าให้คนที่นั่นมาวุ่นวายที่นี่” ศศิวารมีสีหน้าบึ้งตึงขึ้นมาทันที

“เมื่อวานภากรลืมนิโอะแพดไว้ที่มูลนิธิ น้าหนูเลยสั่งให้เด็กสองคนเอามาคืนครับ” วรการชิงตอบ ถ้าภากรพูดความจริงออกไปจะต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่

“แล้วทำไมต้องโกหกว่าเป็นนักข่าวกับช่างภาพ” ปารีฉัตรถลึงตาใส่วรการและหันไปชักภากร

“ก็ป้าคำสั่งคนที่นี้ไว้ว่าถ้าคนของมูลนิธิแสงระวีมาให้แจ้งให้ทราบทันที

น้ำหนักไม่ยากให้อาสาสมัครเจอเรื่องยุ่งยาก” วรการยังเป็นผู้ให้คำตอบ

“บอกน้ำหนักของเธอด้วยว่าคราวหน้าไม่ต้องส่งใครหรืออะไรมาจากมูลนิธิอีก ไม่อย่างนั้นฉันจะถือว่าทำหายและอยากมีเรื่องกับฉัน” ศศิวารพูดกับภากร เมื่อไม่มีเสียงตอบรับ ก็กวาดตามองทั้งบุตรชายและหลานชายด้วยสายตาคาดโทษ

“ดีแล้วที่อยู่ด้วยกัน เธอจะไปดูเครื่องจักรใหม่ที่เยอรมันเมื่อไหร่” ศศิวารถามวรการ วรการเรียนจบปริญญาตรีด้านวิศวกรรมเครื่องกล และเรียนจบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ เขาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสายงานปฏิบัติการที่ควบคุมสายงานฝ่ายปฏิบัติการการผลิตของบริษัทในเครือทั้งหมด

“สิ้นเดือนหน้าครับ” วรการตอบอย่างไม่สบายใจนัก เขาเห็นประกายตาوابขึ้น ซึ่งเดาได้ไม่ยากว่าสมองอันปราดเปรื่องของศศิวารผ่านการประมวลผลและคิดหาวิธีลงโทษภากรได้แล้ว... ทุกครั้งที่มีการขัดคำสั่ง จะต้องมีบทลงโทษตามมา

“เอาภากรไปด้วยนะ จะได้ไปเรียนรู้วิธีการดีลงนอกสายการเงินบ้าง”

“แต่ช่วงนี้ผมกำลังยุ่งเรื่องออกหุ้นกู้ตัวใหม่ นะครับ” ภากรแย้ง

“ไปจัดสรรเวลาให้ดี จะไปเที่ยวต่อกันสักอาทิตย์หนึ่งก็ได้ ฉันอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ ไม่คิดเป็นวันลา มาบอกแค่นี้แหละ อย่ามัวคุยกันเพลินจนลืมทำงานล่ะ”

ศศิวารเดินออกไปโดยมี ‘พรายกระซิบ’ อย่างปาริฉัตรสาวเท้าตามไปติดๆ

สองหนุ่มหันมามองหน้ากันอย่างมีนัย ในฐานะประธานบริษัทที่ดูแลด้านนโยบาย ศศิวารจะไม่ลงมาเกี่ยวข้องกับเรื่องระดับปฏิบัติการเช่นนี้ และที่สำคัญ โดยภาระหน้าที่ของผู้อำนวยการฝ่ายการเงิน ภากรไม่จำเป็นต้องดูเครื่องจักรที่ต่างประเทศ และไม่เคยเกิดเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน

“ทำไมแม่ นายสั่งให้หายไปเยอร์มันวะ มันแปลกๆ นะ” วรการพูด
 ภาครทวนนึกถึงบรรยากาศการเปิดมูลนิธิแสงระวีเมื่อวาน ก็กับการ
 มาของอาสาสมัครมูลนิธิแสงระวีในวันนี้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวกับ
 ที่เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ผู้บริหารด้านการเงินอย่างเขาต้องไปดูเครื่องจักร
 ที่เยอรมนี ทุกครั้งที่มารดาต้องการดึงเขาออกจากเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มัก
 มีงานหรือกิจกรรมที่ไม่อยู่ในแผนและไม่เกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่มาให้
 เขาทำเสมอ

“เขาไม่ต้องการให้ฉันมีเวลาไปยุ่งกับมูลนิธิแสงระวี”

“มันอะไรกันนักหนา ถึงขนาดไม่ยอมให้คนของมูลนิธิแสงระวีมา
 เหยียบอาณาจักรของตัวเองเชียวหรือ ฉันว่าถึงเวลาที่นายน่าจะใช้บริการ
 นักสืบของอาสาสมัครนิกก็ได้แล้วมั้ง”

ภาครสายหน้า เขาไม่ต้องการให้สถานการณ์เฉพาะหน้าบีบคั้น
 ให้ตัดสินใจเลือกสิ่งที่ยังไม่มั่นใจ ซึ่งสุดท้ายอาจเป็นความผิดพลาดที่แก้ไข
 ไม่ได้

ขนาดยังไม่ได้ว่าจ้าง เธอยังมีข้อมูลส่วนตัวของเขามากถึงขนาดนี้
 หากรู้มากกว่านี้เธออาจจะนำข้อมูลลับเหล่านั้นมาแสวงหาผลประโยชน์
 ในภายหลังได้